หนังสือคุณภาพ
ในเครืออมรินทร์
แพรวสำนักพิมพ์

มหากาพย์แฟนตาซีที่ขายดีที่สุดในโลก

A FEAST FOR CROWS

กาดำสำราญเลือด 4.2

เล่มสี่ของ

A GAME OF THRONES

มหาศึกชิงบัลลังก์

A SONG OF ICE AND FIRE

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน เขียน
เกษมศรี วงศ์เลิศวิทย์ แปล

พิมพ์ครั้งที่ ๑

กาดำสำราญเลือด 4.2

ตัวอย่าง

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

กาดำสำราญเลือด 4.2

A Feast for Crows

มหากาพย์แฟนตาซี ชุด มหาศึกชิงบัลลังก์ เล่มสี่

A Song of Ice and Fire

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน

เขียน

เกษมศรี วงศ์เลิศวิทย์

แปล

ตัวอย่าง

แพรวสำนักพิมพ์ กรุงเทพมหานคร

วรรณกรรมแปล ลำดับที่ ๔๐๗
กาคำสำราญเลือด 4.2
A Feast for Crows
แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๖๙ โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๓๕๕๕, ๐-๒๔๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๔๓๕-๕๑๑๑
E-mail: info@amarin.co.th

A Feast for Crows by George R. R. Martin
Copyright © 2005 by George R. R. Martin
Cover design © by Random House Publishing Group
Cover illustration copyright © by Larry Rostant
Interior maps copyright © by Jeffrey L. Ward
Heraldic crests by Virginia Norey
Published by agreement with the author c/o the Lotts Agency, Ltd.
Through Silkroad Publishers Agency Co., Ltd.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5277-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • รองบรรณาธิการอำนวยการ จตุพล บุญพรัด, สิริกานต์ ผลงาม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทัศพร สนิธวรรณะ

บรรณาธิการ นาคินทร์ รัชฎสุวรรณ • เลขานุการ ศศิธร เอมอิ่ม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พีระพงศ์ โพสินธุ์, วรรณา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม กุศล คงสวัสดิ์
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ
ผู้ตรวจทานต้นฉบับและพิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษ์ทอง • คอมพิวเตอร์ ทัศนีย์ วิริยะเจริญทรัพย์
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมราลักษณ์ เชยกลิ่น • ประสานงานสำนักพิมพ์ ขนิษฐา ศรีอินทร์
ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางการขาย กุลพัฒนี บัวละออ
ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บำรุง

คำนำสำนักพิมพ์

หนังสือเรื่อง *กาดำสำราญเลือด* หรือ *A Feast for Crows* นี้เป็นเล่มสี่ของนวนิยายชุด *A Song of Ice and Fire* หรือที่ทางสำนักพิมพ์ตั้งชื่อภาษาไทยว่า *มหาศึกชิงบัลลังก์* ตามชื่อภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์ที่สร้างจากหนังสือชุดนี้

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน ผู้เขียน ตั้งใจไว้ว่าจะเขียนนวนิยายมหากาพย์แฟนตาซีชุดนี้รวมทั้งสิ้น ๗ เล่ม ขณะนี้เขาเขียนเสร็จและจัดพิมพ์ออกมาแล้ว ๕ เล่ม คือ

๑. *A Game of Thrones* (ค.ศ. ๑๙๙๖)

๒. *A Clash of Kings* (ค.ศ. ๑๙๙๙)

๓. *A Storm of Swords* (ค.ศ. ๒๐๐๐)

๔. *A Feast for Crows* (ค.ศ. ๒๐๐๕)

๕. *A Dance with Dragons* (ค.ศ. ๒๐๑๑)

ส่วน ๒ เล่มสุดท้าย คือ

๖. *The Winds of Winter*

๗. *A Dream of Spring*

นั้นยังเขียนไม่เสร็จและยังไม่มีกำหนดออกจำหน่าย

แพรวสำนักพิมพ์ภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้รับลิขสิทธิ์จากต่างประเทศสำหรับการแปลและจัดพิมพ์จำหน่ายหนังสือชุดยิ่งใหญ่นี้ในฉบับภาษาไทย แต่เนื่องจากหนังสือแต่ละเล่มมีความหนามาก บางเล่มหนากว่า ๑,๐๐๐ หน้า ทางสำนักพิมพ์จึงตัดสินใจแบ่งพิมพ์แต่ละเล่มออกเป็น ๒ เล่ม เพื่อความสะดวกในการอ่านและพกพา

แพรวสำนักพิมพ์หวังว่า *กาดำสำราญเลือด* เล่มสี่ของ *มหาศึกชิงบัลลังก์* นี้จะเป็นที่ถูกใจบรรดาแฟนๆ ที่รอคอย และโปรดติดตามเล่มอื่นๆ ซึ่งสำนักพิมพ์จะจัดพิมพ์ตามลำดับต่อไป

แพรวสำนักพิมพ์

มกราคม ๒๕๕๗

แดนเหนือ

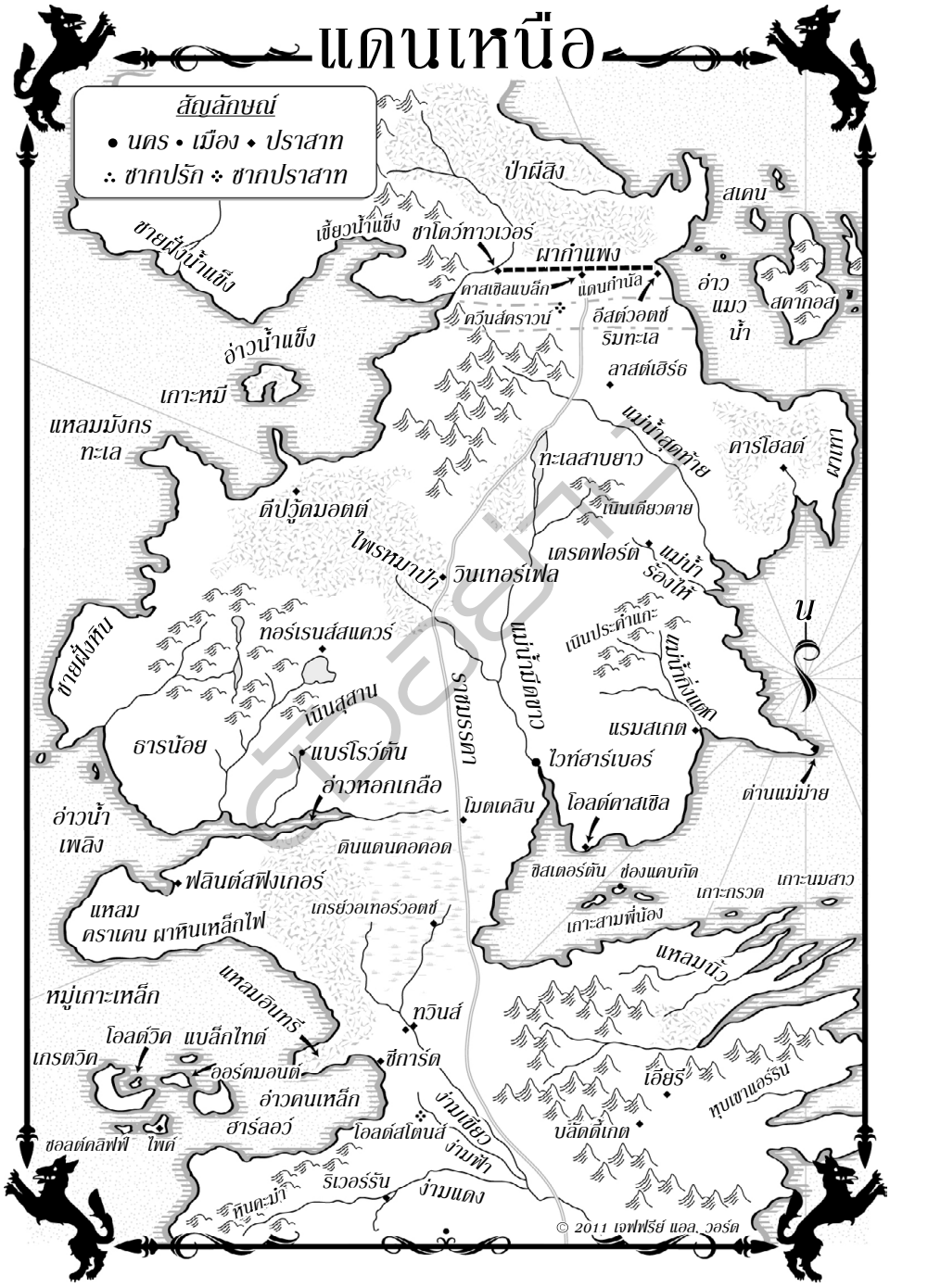
สัญลักษณ์
• นคร • เมือง ◆ ปราสาท
∴ ซากปรัก ⁘ ซากปราสาท
ป่าผีสิง
สเคน
ชายฝั่งน้ำแข็ง
เขี้ยวน้ำแข็ง
ชาโตว์ทาวเวอร์
ผากำแพง
คาสเซิลแบล็ก
แดนกำนัล
ควีนส์คราวน์
อีสต์วอตช์
ริมทะเล
อ่าว
แมว
น้ำ
สคากอส
อ่าวน้ำแข็ง
เกาะหมี
ลาสต์เฮิร์ธ
แหลมมังกร
ทะเล
แม่น้ำสุดท้าย
คาร์โฮลด์
ผาเทา
ทะเลสาบยาว
ดีปวู้ดมอตต์
เนินเดียวดาย
ไพรหมาป่า
วินเทอร์เฟล
เดรดฟอร์ต
แม่น้ำ
ร้องไห้
ชายฝั่งหิน
ทอร์เรนส์สแควร์
เนินประตูแกะ
แม่น้ำกิ่งแห่ง
เนินสุสาน
ราชธรรม
เลดี้ญาณ
แรมสเกต
ธารน้อย
แบร์โรว์ตัน
ไวท์ฮาร์เบอร์
อ่างหอกเกลือ
ด่านแม่น้ำ
โบตเคลิน
โอลด์คาสเซิล
อ่างน้ำ
เพลิง
ดินแดนคอคอด
ฟลินต์สฟิงเกอร์
ซิสเตอร์ตัน
ช่องแคบกัต
เกาะกรวด
เกาะนมสาว
แหลม
คราเคน ผาหินเหล็กไฟ
เกาะสามพี่น้อง
เกรย์วอเทอร์วอตช์
แหลมน้ำ
หมู่เกาะเหล็ก
แหลมอินทรี
ทวินส์
โอลด์วิค
แบล็กไทด์
เกรตวิค
ขีการ์ด
ออร์คมอนต์
เอียร์
ทุบเขาแอร์รัน
อ่าวคนเหล็ก
ง่ามเขียว
บลัดดี้เกต
ฮาร์ลอว์
โอลด์สโตนส์
ง่ามฟ้า
ซอลต์คลิฟฟ์
ไพด์
ริเวอร์รัน
ง่ามแดง
ทุ่นตะม่า
© 2011 เจฟฟรีย์ แอล. วอร์ด

แดนใต้

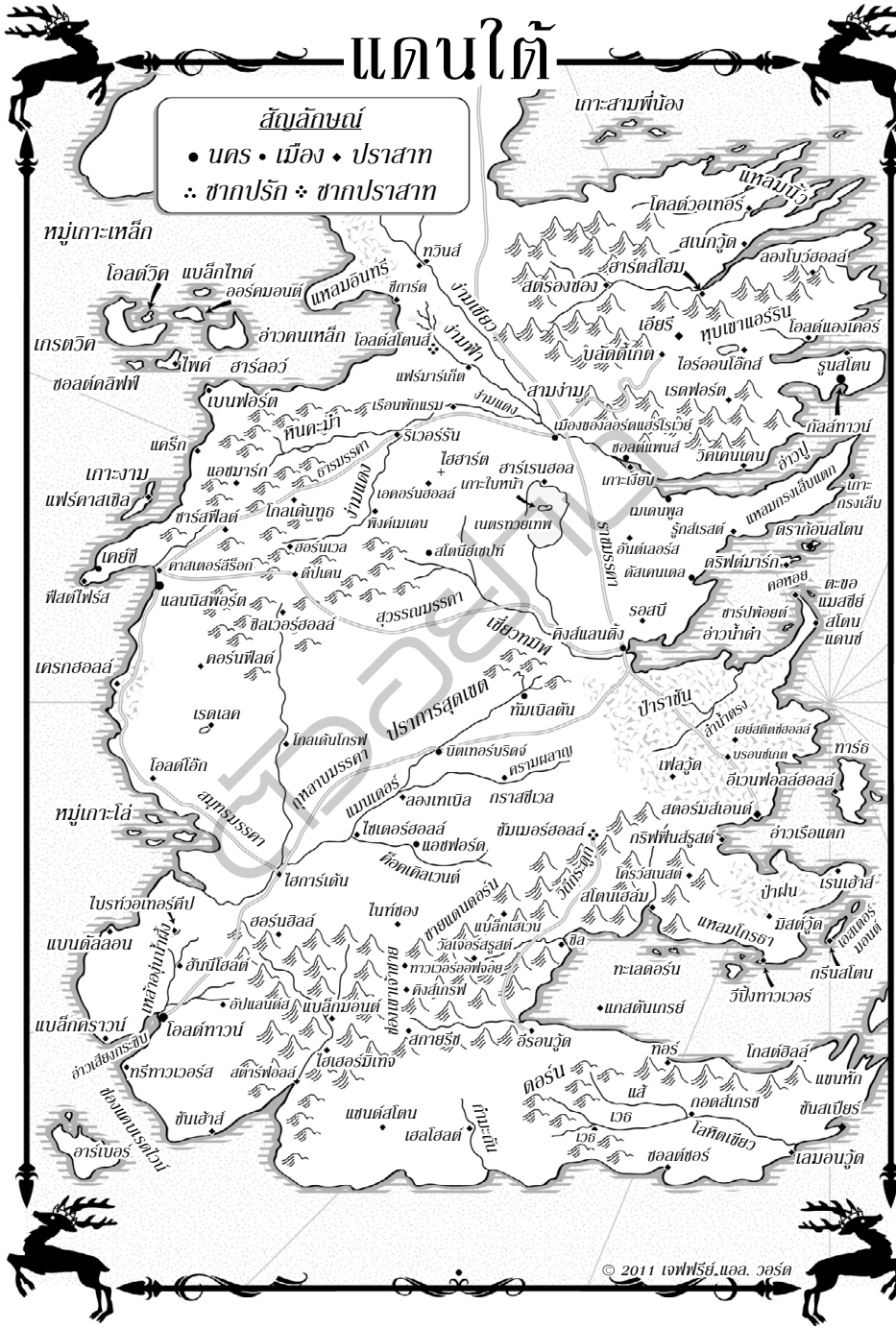
สัญลักษณ์
• นคร • เมือง ◆ ปราสาท
∴ ซากปรัก ⁘ ซากปราสาท
เกาะสามพี่น้อง
แหลมมุ่ง
โคลด์วอเทอร์
สเนกวู้ด
ลองโบว์ฮอลล์
ฮาร์ตส์โฮม
สตรองฮอง
เฮียรี
ทุนเขาแอร์รัน
โอลด์แองเคอร์
บัลลีดีแกต
ไอร์ออนโอ๊กส์
รูนสโตน
หมู่เกาะเหล็ก
ทวินส์
โอลด์วิค
แบล็กไทด์
ออร์คมอนต์
แหลมอินทร์
ซีการ์ด
ง่ามเขียว
ง่ามฟ้า
เกรตวิค
อ่าวคนเหล็ก
โอลด์สโตนส์
ไพด์
ฮาร์ลอว์
ซอลต์คลิฟฟ์
แฟร์บาร์เก็ต
ง่ามงาม
เบนฟอร์ต
เรือนพักแรม
ง่ามแดง
เรดฟอร์ต
ทันคะม่า
เมืองของลอร์ดแฮร์โรเวย์
กัลล์ทาวน์
แครก
ริเวอร์รัน
ซอลต์แพนส์
วิคเคนเดน
เกาะงาม
ธารบรรดา
ไฮฮาร์ต
อ่าปู
แฟร์คาสเซิล
แอชมาร์ก
ฮาร์เรนฮอล
เกาะใบหน้า
เกาะเงียบ
เกาะกรงเล็บ
ง่ามแดง
เอดอร์น์ฮอลล์
ฮาร์สฟิลด์
โกลเด้นทูธ
พิงค์เบดเดน
เมดเดนพูล
แหลมกรงเล็บแดก
เนตรทอยเทพ
รักส์เรสต์
ตราก้อนสโตน
สโตนี่ยีเซปท์
อันต์เฮอร์ส
เคย์ซี
ฮอร์นเวล
ตัสเดนเดล
ดริฟต์มาร์ก
ดาสเตอร์ธีรอก
ติปเดน
คอทอย
ตะขอ
ฟีสต์ไฟร์ส
แลนนิสพอร์ต
สุวรรณบรรดา
ซาร์ปพ้อยต์
แบสซีย์
ซิลเวอร์ฮอลล์
รอสบี
อ่าวน้ำต่ำ
สโตนแคนซ์
เดรกฮอลล์
คอร์นฟีลด์
เขี้ยวทมิฬ
คิงส์แลนดิ้ง
ปราการสุดเขต
ฟาราซิน
เรดเลค
ทัมเบิลตัน
สำนักตรง
โกลเด้นโกรฟ
เฮย์สตีดซ์ฮอลล์
โอลด์โอ๊ก
มิตเทอร์บริดจ์
บรอนซ์เกต
ทาร์ธ
ทุ่งลานบรรดา
ตรามณลาญ
เฟลวู้ด
อีเวนฟอลล์ฮอลล์
หมู่เกาะโล่
สมุทรบรรดา
แมนเดอร์
ลองเทเบิล
กราสซีเวล
สตอร์มส์เอนด์
ไซเดอร์ฮอลล์
ชัมเมอร์ฮอลล์
กริฟฟินส์รูสต์
อ่าวเรือแตก
แอชฟอร์ด
ดิ๊กคนดิลเวนต์
ไฮการ์เด้น
โคร์วสเนสต์
เรนเฮ้าส์
ไบรท์วอเทอร์คีป
ไนท์ฮอง
สโตนเฮ้าส์
ป่าฝน
ฮอร์นฮิลล์
ชายแดนดอร์น
มิสตี้วู้ด
แบล็กเฮเวน
แบนดิลล์อน
วัลเฟอร์สรูสต์
ฮันนีโฮลด์
ทาวเวอร์ออฟฟอย
ทะเลดอร์น
กรีนสโตน
คิงส์เกรฟ
วีปิ้งทาวเวอร์
อัปแลนด์ส
แบล็กมอนต์
แกสตันเกรย์
แบล็กคราวน์
โอลด์ทาวน์
สกายรีช
อีรอนวู้ด
ทอร์
โกสต์ฮิลล์
ไฮเฮอร์บีเท้จ
ทรีทาวเวอร์ส
สตาร์ฟอลล์
ดอร์น
แขนหัก
แส้
กอดส์เกรซ
ข้นสเปียร์
แซนด์สโตน
เวธ
ไลท์เฮ้าส์
เฮลโฮลด์
เวธ
ซอลต์ซอร์
เลมอนวู้ด
© 2011 เจฟฟรีย์.แอล. วอร์ด

หมู่เกาะเหล็ก
ทวินส์
ง่ามเขียว
แหลมอินทรี
ซีการ์ด
ราชมรรคา
โอลด์ตวิค
แบล็กไทด์
ออร์คมอนต์
อ่าวคนเหล็ก
เทิ่นทาเวอร์ส
ง่ามฟ้า
เกรตวิค
ฮาร์ลอว์
โอลด์สโตนส์
ซอลต์คลิฟฟ์
ไพด์
แฟร์มาร์เก็ต
เบนฟอร์ต
ง่ามแดง
นิลิงแมน
หินตะม่า
ริเวอร์รัน
แคร็ก
ไฮฮาร์ต
เอดอร์นฮอลล์
แอชมาร์ก
เกาะงาม
แฟร์คาสเซิล
โกลเด้นทูธ
พิงค์เมเดน
ธารมรรคา
ชาร์สฟิลด์
สโตนีย์เชปท์
ฮอร์นเวล
เคย์ซี
คาสเตอร์สีรอก
ดีปเดน
ฟีสต์ไฟร์ส
แลนนิสพอร์ต
เชี่ยวหมิงฟ์
สุวรรณมรรคา
ชิลเวอร์ฮอลล์
ดอร์นฟีลด์
ปราการสุดเขต
เดรกฮอลล์
ทัมเบิลตัน
แมนเดอร์
เรดเลค
น

เซอร์ซี

พระราชาทำปากยื่น “ข้าอยากนั่งบนบัลลังก์เหล็ก” เขาบอกนาง “ท่านให้จอฟฟ์นั่งบนนั้นเสมอ”

“จอฟฟรีย์อายุสิบสอง”

“แต่ข้าเป็น *พระราชา* นะ บัลลังก์นี้ *เป็นของ* ข้า”

“ใครบอกเจ้าเช่นนั้น” เซอร์ซีสูดหายใจลึก เพื่อให้ดอร์คาสร้อยสายรัดเสื้อได้แน่นขึ้น นางเป็นเด็กสาวตัวโต แข็งแรงกว่าเซเนลล์มาก แม้จะงุ่มง่ามกว่าด้วยก็ตาม

ใบหน้าของทอมมินเปลี่ยนเป็นสีแดง “ไม่มีใครบอกข้า”

“*ไม่มีใครรึ* นั่นเป็นคำที่เจ้าเรียกท่านหญิงภรรยาของเจ้าหรือ” ราชินีได้กลิ่นมาร์เจรี ไทเรล เต็มที่ในการแข็งข้อคราวนี้ “ถ้าเจ้าโกหกข้า ข้าคงไม่มีทางเลือกนอกจากส่งคนไปตามตัวเพตมา และสั่งให้โบยเขาจนเลือดออก” เพตเป็นเด็กผู้รับโทษแทนทอมมิน เช่นเดียวกับที่เคยเป็นให้จอฟฟรีย์มาก่อน “เจ้าต้องการอย่างนั้นหรือ”

“ไม่” พระราชาพึมพำอย่างขุ่นเคือง

“ใครบอกเจ้า”

เขาลากเท้าไปบนพื้น “ท่านหญิงมาร์เจรี” เขารู้ดีเกินกว่าจะเรียกเธอว่า *ราชินี* ให้มารดาได้ยิน

“นั่นดีขึ้น ทอมมิน ข้ามีเรื่องสำคัญอย่างยิ่งต้องตัดสินใจ เป็นเรื่องที่เจ้ายังเด็กเกินกว่าจะเข้าใจ ข้าไม่ต้องการเด็กผู้ชายตัวเล็กๆ โง่เขลานั่งหยุกหยิก

อยู่บนบัลลังก์ข้างหลังข้า และทำให้ข้าเสียสมาธิด้วยคำถามแบบเด็กๆ ข้าคาดว่ามาร์เจรีคงคิดว่าเจ้าควรนั่งอยู่ในการประชุมสภาที่ปรึกษาของข้าด้วยกระมัง"

"ใช่แล้ว" เขายอมรับ "เธอบอกว่าข้าต้องเรียนรู้การเป็นพระราชา"

"เมื่อเจ้าโตกว่านี้ เจ้าจะเข้าร่วมการประชุมสภาที่ปรึกษากี่คณะก็ได้ตามใจเจ้า" เซอร์ซีบอกเขา "ข้ารับรองได้เลยว่าไม่ช้าเจ้าจะเบื่อแทบตายทีเดียว โรเบิร์ตก็เคยงีบหลับตลอดการประชุม" *ตอนที่เขายอมอุตส่าห์ไปร่วมประชุมนะ* "เขาชอบไปล่าสัตว์กับเหยี่ยวมากกว่า และปล่อยเรื่องน่าเบื่อไว้กับลอร์ดแอร์รินผู้เฒ่า เจ้าจำเขาได้ไหม"

"เขาตายเพราะปวดท้อง"

"เป็นเช่นนั้น ชายผู้น่าสงสาร ในเมื่อเจ้าอยากจะเรียนนัก บางทีเจ้าน่าจะเรียนรู้ชื่อของพระราชาทุกองค์ของเวสเทอรอส *กับ* พวกหัตถ์ที่รับใช้พระราชาเหล่านั้น แล้วมาท่องให้ข้าฟังพรุ่งนี้"

"ได้ ท่านแม่" เขาพูดอย่างยอมจำนน

"เด็กดีของข้า" อำนาจปกครองเป็นของนาง เซอร์ซีไม่คิดจะยอมสละอำนาจนั้นจนกว่าทอมมินจะเติบโตถึงวัยอันควร *ข้าคอยมาแล้ว เพราะฉะนั้นเขาก็ต้องคอยได้ ข้าคอยมาตั้งครึ่งชีวิต* นางได้แสดงบทบาทลูกสาวที่รู้หน้าที่ เจ้าสาวที่อายหน้าแดง ภรรยาที่โอนอ่อนผ่อนตาม นางต้องทนกับการไขว่คว้าลูบคลำยามเมาของโรเบิร์ต อาการหึงของเจมี คำพูดถากถางของเรนลี การแอบหัวเราะเยาะของวาริส การขบเขี้ยวเคี้ยวฟันไม่จบไม่สิ้นของสแตนนิส นางต้องรับมือกับจอน แอร์ริน, เน็ด สตาร์ค และน้องชายแคระผู้ชั่วร้ายจอมทรยศ และเป็นฆาตกร โดยตลอดเวลานั้นนางสัญญากับตัวเองว่าสักวันหนึ่งมันจะเป็นทีของนางบ้าง *ถ้านังมาร์เจรี ไทเรล คิดจะปล้นช่วงเวลาแห่งความรุ่งโรจน์ของข้าไปละก็ นางควรจะคิดเสียใหม่*

แต่กระนั้น มันก็ทำให้การรับประทานอาหารเช้าของนางไม่เป็นที่เบิกบาน และวันนี้ของเซอร์ซีก็ไม่มีอะไรดีขึ้นโดยเร็ว นางใช้เวลาที่เหลือของช่วงเช้ากับลอร์ดไจลส์และสมุดบัญชีของเขา ฟังเขาไอเรื่องของดาว กวาง และมังกร หลังจากนั้นลอร์ดวอเทอร์สก็มาถึงเพื่อรายงานว่าเรือสามลำแรกต่อใกล้เสร็จแล้ว

และขอทองคำเพิ่มเพื่อตกแต่งเรือให้สวยงามสมฐานะ ราชินียินดีอนุญาตตามที่เขาขอ เด็กพระจันทร์มากระโดดโลดเต้นอยู่ใกล้ๆที่นางรับประทานอาหารกลางวันกับสมาชิกของสมาคมพ่อค้า และฟังพวกเขาบ่นเรื่องพวกนกกระจอกที่ร่อนเร่อยู่ตามถนนหนทางและนอนอยู่ตามลานจัตุรัส *ข้าอาจต้องให้พวกผ้าคลุมไหล่ทองไล่นกกระจอกพวกนี้ออกจากเมืองไปเสีย* นางกำลังครุ่นคิดอยู่เมื่อไพเซลล์เข้ามาขัดจังหวะ

ระยะหลังมานี้แกรนด์เมสเตอร์ผู้นี้มีเรื่องบ่นมากเป็นพิเศษในที่ประชุมสภาที่ปรึกษา ครั้งสุดท้ายเขาบ่นเสียยกใหญ่เรื่องคนที่ออเรน วอเทอร์สเลือกมาเป็นนายเรือชุดใหม่ของนาง วอเทอร์สคิดจะมอบเรือให้คนหนุ่ม ในขณะที่ไพเซลล์โต้แย้งต้องการประสบการณ์ และยืนกรานว่าควรให้นายเรือที่รอดชีวิตจากเพลิงผลาญแม่น้ำทมิฬเป็นผู้บัญชาการเรือ เขาเรียกพวกนี้ว่า “ชายผู้มีประสบการณ์สูงที่ผ่านการพิสูจน์เรื่องความภักดีมาแล้ว” แต่เซอร์ซีเรียกพวกนี้ว่าคนแก่และเห็นด้วยกับลอร์ดวอเทอร์ส “สิ่งเดียวที่นายเรือพวกนั้นได้พิสูจน์ก็คือรู้ว่าต้องว่ายน้ำอย่างไร” นางกล่าว “ไม่มีแม่คนไหนควรมีอายุยืนกว่าลูกของตน และไม่มีนายเรือคนไหนควรอยู่นานกว่าเรือของตน” ไพเซลล์จำต้องยอมรับคำโต้แย้งอันเผ็ดร้อนนั้นอย่างไม่เต็มใจ

วันนี้ดูท่าเขามีอารมณ์บูดน้อยกว่าปกติ และถึงกับคล้ายมีรอยยิ้มน้อยๆด้วย “ฝ่าบาท มีข่าวน่ายินดี” เขาประกาศ “ไวแมน แมนเดอร์ลี ทำตามที่ท่านสั่งและตัดหัวอัศวินหัวหอมของลอร์ดสแตนนิสแล้ว”

“เราแน่ใจในเรื่องนี้ได้หรือ”

“หัวกับมือของชายคนนี้ถูกแขวนอยู่เหนือกำแพงของไวท์ฮาร์เบอร์ ลอร์ดไวแมนรับรองเรื่องนี้ได้ และพวกเฟรย์ก็ยืนยันด้วย พวกนั้นเห็นหัวเขาที่นั่น ในปากมีหัวหอมยัดไว้ด้วย และมือทั้งสองข้าง ข้างหนึ่งมีนิ้วที่ถูกตัดสั้นแสดงว่าเป็นมือของเขา”

“ดีมาก” เซอร์ซีว่า “ส่งนกไปถึงแมนเดอร์ลี แจ้งเขาว่าหลังจากนี้ลูกชายเขาจะถูกส่งตัวกลับ ในเมื่อเขาได้แสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีของเขาแล้ว” ไวท์ฮาร์เบอร์จะกลับมาสู่สันติภาพของพระราชาอีกครั้งในไม่ช้า และรูสบอลตัน กับลูกชายนอกสมรสของเขาก็กำลังเคลื่อนเข้าประชิดโมตเคลินจาก

ทั้งทางเหนือและทางใต้ เมื่อใดที่โมตตกเป็นของพวกเขา ทั้งสองฝ่ายจะร่วมมือกันและกำจัดพวกชาวเกาะเหล็กออกจากทอร์เรนส์สแควร์กับดีปวู้ดมอตต์ด้วย นั่นน่าจะช่วยให้พวกเขาได้ความสวามิภักดิ์ของบรรดาผู้เชิญธงที่ยังหลงเหลืออยู่ของเน็ด สตาร์ค เมื่อถึงเวลาเคลื่อนทัพไปรบกับลอร์ดสแตนนิส

ขณะเดียวกันที่ทางใต้ เมซ ไทเรล ตั้งเมืองกระโจมขึ้นที่นอกสตอร์มส์-เอนด์ และสั่งให้เครื่องยิงหินสองโหลระดมยิงหินใส่กำแพงมหึมาของปราสาท แต่จนบัดนี้แทบไม่ได้ผลเท่าใดนัก *ลอร์ดไทเรลผู้เป็นนักรบหรือ* ราชินีรำพึง *ตราประจำตระกูลของเขาน่าจะเป็นรูปคนอ้วนนั่งทับก้นตัวเองมากกว่า*

บ่ายวันนั้น ทูตท่าทางเข้มงวดบูดบึ้งจากบราวอสมาเข้าพบนาง เซอร์ซีผัดผ่อนเขามาปักษ์หนึ่งแล้ว และจะยินดีเลื่อนเขาออกไปอีกหนึ่งปี แต่ลอร์ดไจลส์อ้างว่าเขาหมดปัญญารับมือกับชายผู้นี้แล้ว...แม้ราชินีจะเริ่มนึกสงสัยว่าไจลส์มีความสามารถ *ทำอะไร* ได้บ้างนอกจากไอ

โนโฮ ดิมิตทิส ชาวบราวอสเรียกตนเองเช่นนั้น *ชื่อที่น่าหงุดหงิดสำหรับคนที่น่าหงุดหงิด* เสียงของเขาก็น่าหงุดหงิดเช่นกัน เซอร์ซีขยับตัวอยู่บนที่นั่งขณะที่เขาพูดเรื่อยไป นึกสงสัยว่าจะต้องทนฟังเขาพูดจาข่มขู่ไปอีกนานเท่าใด เบื้องหลังของนางคือบัลลังก์เหล็ก ส่วนที่เป็นหนามและใบดาบทอดเงาบิดเบี้ยวลงบนพื้น มีเพียงพระราชาหรือหัตถ์ของพระองค์เท่านั้นที่จะนั่งบนบัลลังก์นี้ได้ เซอร์ซีนั่งอยู่ที่เชิงบัลลังก์ บนเก้าอี้ไม้ปิดทอง มีหมอนอิงสีแดงสดกองโต

เมื่อชาวบราวอสหยุดเว้นวรรคเพื่อหายใจ นางก็เห็นโอกาส “เรื่องนี้เหมาะสำหรับลอร์ดผู้ดูแลคลังของเรามากกว่านะ”

ดูเหมือนคำตอบนั้นไม่สบอารมณ์โนโฮผู้สูงศักดิ์ “ข้าพูดกับลอร์ดไจลส์มาหกครั้งแล้ว เขาไอใส่ข้าแล้วก็เอาแต่พูดแก้ตัว ฝ่าบาท แต่ไม่มีทองมาสักที”

“พูดกับเขาเป็นครั้งที่เจ็ดสิ” เซอร์ซีแนะอย่างอารมณ์ดี “เลขเจ็ดเป็นจำนวนศักดิ์สิทธิ์สำหรับทวยเทพของเรา”

“ข้าเห็นว่าฝ่าบาทสนุกกับการพูดเล่นติดตลก”

“เมื่อข้าพูดเล่นติดตลก ข้าจะยิ้ม ท่านเห็นข้ายิ้มหรือ ท่านได้ยินข้าหัวเราะหรือ ข้ารับรองกับท่านได้ เมื่อใดที่ข้าพูดเล่นติดตลก คนจะหัวเราะ”

“พระราชาโรเบิร์ต...”

"...สิ้นไปแล้ว" นางสวนกลับทันควัน "ธนาคารเหล็กจะได้ทองเมื่อกบฏครั้งนี้ถูกปราบลงเรียบร้อยแล้ว"

เขาอวดดีถึงขนาดทำหน้าถมึงทึงใส่นาง "ฝ่าบาท..."

"การเข้าพบครั้งนี้จบลงแล้ว" เซอร์ซีทนมามากพอแล้วสำหรับวันหนึ่ง "เซอร์เมอริน ช่วยส่งโนโฮ ดิมิตทิส ผู้ส่งศักดิ์ที่ประตูด้วย เซอร์ออสมันด์ ท่านช่วยคุ้มกันข้ากลับไปที่ห้องที" แขกของนางจะมาถึงในไม่ช้า และนางต้องอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย อาหารค่ำก็มีแววจะเป็นภาระน่าเบื่อหน่ายเช่นกัน การปกครองราชอาณาจักรหนึ่งนั้นเป็นงานยาก ยิ่งเจ็ดราชอาณาจักรยิ่งไม่ต้องพูดถึง

เซอร์ออสมันด์ เคตเทิลแบล็ก เข้ามายืนเคียงข้างนางบนขั้นบันได ร่างสูงเพรียวอยู่ในชุดสีขาวของหน่วยราชองครักษ์ เมื่อเซอร์ซีแน่ใจว่าทั้งสองอยู่กันตามลำพัง นางก็สอดแขนเข้าคล้องแขนเขา "บอกข้าชิว่าน้องชายของท่านเป็นอย่างไรบ้าง"

เซอร์ออสมันด์มีท่าทางไม่สบายใจ "เอ้อ...ก็ดีพอสมควร เพียงแต่..."

"*เพียงแต่หรือ*" ราชินีปล่อยให้กังวานของความโกรธแทรกอยู่ในคำพูด "ข้าต้องสารภาพว่าข้ากำลังเริ่มหมดความอดทนกับออสนีย์ที่รักแล้ว เขาน่าจะจัดการกับนางม้าสาวนั่นได้แล้ว ข้าแต่งตั้งเขาเป็นโล่ผู้สาบานตนของทอมมิน เพื่อเขาจะได้ใช้เวลาส่วนหนึ่งอยู่กับมาร์เจรีทุกวัน ถึงตอนนี้เขาน่าจะเด็ดดอกกุหลาบแล้ว นังราชินีน้อยนั่นมองไม่เห็นเสน่ห์ของเขาหรือไร"

"เสน่ห์ของเขายังใช้ได้ดี เขาก็เป็นเคตเทิลแบล็กคนหนึ่งไม่ใช่หรือ ข้าขออภัยเถิด" เซอร์ออสมันด์ยกนิ้วขึ้นสางเส้นผมสีดำเป็นมันเยิ้มของเขา "ปัญหาอยู่ที่ตัวนาง"

"เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น" ราชินีเริ่มไม่แน่ใจในตัวเซอร์ออสนีย์ บางทีชายอื่นอาจต้องใจมาร์เจรีมากกว่า *ออเรน วอเทอร์ส ผู้มีผมสีเงิน หรือหนุ่มล่ำร่างใหญ่อย่างเซอร์ทัลลัด* "แม่สาวน้อยนั่นชอบคนอื่นมากกว่าหรือไร นางไม่ชอบใบหน้าน้องชายท่านหรือเปล่า"

"นางชอบใบหน้าของเขา เขาบอกข้าว่าเมื่อสองวันก่อนนางยังแตะแผลเป็นของเขา และถามว่า 'สตรีคนใดหนอที่มอบแผลพวกนี้แก่ท่าน' ออสนีย์ไม่เคย

บอกว่าเป็นฝีมือสตรี แต่นางก็รู้ อาจมีใครบอกนางก็ได้ เขาบอกว่านางแตะต้องตัวเขาเสมอเวลาคุยกัน อย่างจัดขอเกี่ยวผ้าคลุมไหล่ให้ตรง ปัดปอยผมให้ อะไรแบบนั้น ครั้งหนึ่งที่เป้าฝึกยิงธนู นางให้เขาช่วยแสดงวิธีถือธนูยาวให้ดู เขาจึงต้องใช้แขนโอบรอบนาง ออสนีย์เล่าเรื่องตลกลามกให้นางฟัง นางหัวเราะและเล่าเรื่องตลกที่ลามกกว่ากลับมา ไม่ใช่หรอก เห็นได้ชัดว่านางต้องการเขา แต่..."

"แต่หรือ" เซอร์ซีกระตุ้น

"ทั้งสองไม่เคยอยู่กันตามลำพัง พระราชาอยู่กับพวกเขาเกือบตลอดเวลา และตอนที่ไม่อยู่ก็มีคนอื่นอยู่ นางมีหญิงรับใช้สองคนนอนเป็นเพื่อน เปลี่ยนคนทุกคืน อีกสองคนนำอาหารเช้ามาให้และช่วยนางแต่งตัว นางสวดมนต์กับแม่ชี อ่านหนังสือกับเอลินอร์ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้อง ขับลำนำกับอัลลาซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้อง เย็บปักถักร้อยกับเมกกาซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้อง เวลาที่นางไม่ได้ออกไปล่าสัตว์ด้วยเหยี่ยวกับจานนา ฟอสโซเวย์ และเมร์รี เครน นางก็จะเล่นเกมเข้ามาในปราสาทของฉันกับเด็กบัลเวอร์ตัวเล็กนั่น นางไม่เคยไปขี่ม้าเล่นแต่มีคนติดตามเป็นพรวน ราวสี่หรือห้าคน และองครักษ์อย่างน้อยหนึ่งโหลและจะต้องมีผู้ชายอยู่ใกล้ๆนางเสมอ แม้แต่ที่ป้อมเมเดนโวลต์"

"ผู้ชาย" นั่นน่าสนใจและมีความเป็นไปได้ "พวกผู้ชายพวกนี้เป็นใคร บอกข้าซิ"

เซอร์ออสมันด์ยักไหล่ "พวกนักขับลำนำน่ะ นางคลั่งไคล้พวกนักขับลำนำกับพวกเล่นกลและอะไรประเภทนั้น พวกอัศวินก็มีแวะเวียนไปเฝ้าหมายปองพวกลูกพี่ลูกน้องของนาง เซอร์ทัลลัดเป็นเอามากที่สุด ออสนีย์ว่า ดูเหมือนเจ้ายักษ์โง่นั่นจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาอยากได้เอลินอร์หรืออัลลา รู้แต่ว่าอยากได้นางจนแทบคลั่ง ฝาแฝดเรดไวน์ก็มาด้วย เจ้าน้ำลายไหลเอาดอกไม้ผลไม้ไปกำนัล ส่วนเจ้าสยองเล่นพิณลูต ฟังจากที่ออสนีย์เล่าแล้ว ท่านบีบคอแมวยังจะทำเสียงได้ไพเราะกว่า เจ้าชาวเกาะฤดูร้อนนั่นก็มาป้วนเปี้ยนอยู่ด้วยเหมือนกัน"

"จาลาบาร์ โซ น่ะหรือ" เซอร์ซีเค้นเสียงออกทางจมูกอย่างดูแคลน "น่าจะมาขอทองกับดาบจากนางเพื่อไปกู้บ้านเกิดเมืองนอนคืนมากกว่า" ภายใต้เพชรพลอยและขนนกของเขานั้น โซแทบไม่ดีไปกว่าขอทานบรรดาศักดิ์เลย

โรเบิร์ตน่าจะทำให้เขาเลิกเซ้าซี้ขอโน่นนี่ไปตลอดกาลด้วยคำว่า “ไม่” อย่างเด็ดขาด แต่ความคิดที่จะพิชิตหมู่เกาะฤดูร้อนดึงดูดใจสวามีขี้เมาจอมกักขฬะของนาง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาต้องฝันถึงนางผู้หญิงผิวสีน้ำตาล ตัวเปล่าเปลือยใต้ผ้าคลุมไหล่ขนนก ที่มีหัวนมดำอย่างกับถ่าน ฉะนั้นแทนที่จะบอกว่า “ไม่” โรเบิร์ตกลับบอกโซเสมอว่า “ปีหน้า” แม้ว่าปีหน้าจะไม่เคยมาถึงเลยก็ตาม

“ข้าก็บอกไม่ถูกว่าเขากำลังขอหรือไม่ ฝ่าบาท” เซอร์ออสมันด์ตอบ “ออสนีย์บอกว่าเขาสอนภาษาฤดูร้อนให้พวกนั้น ไม่ใช่ให้ออสนีย์นะ ราชิ... นังม้าสาวกับพวกลูกพี่ลูกน้องของนางน่ะ”

“ม้าที่พูดภาษาฤดูร้อนคงเป็นเรื่องอื้อฉาวใหญ่โตทีเดียว” ราชินีพูดเสียงไร้อารมณ์ “ไปบอกให้น้องของท่านลับเดือยให้คมเข้าไว้ ข้าจะหาวิธีให้เขาขึ้นขี่นางม้าของเขาให้ได้เร็วๆ นี้ ท่านวางใจได้”

“ข้าจะบอกเขา ฝ่าบาท เขาก็กระเหี้ยนกระหือรืออยากขี่เช่นกัน โปรดอย่าคิดว่าเขาไม่อยาก นางเป็นสาวน้อยที่งามไม่หยอก นางม้าตัวนั้นน่ะ”

ข้าต่างหากที่เขากระเหี้ยนกระหือรือนัก เจ้าโง่ ราชินีคิด *ทั้งหมดที่เขาต้องการจากมาร์เจรีก็คือตำแหน่งลอร์ดตรงหว่างขาของนางเท่านั้นแหละ* แม้นางจะโปรดปรานออสมันด์ แต่บางคราเขาดูจะสมองช้าพอๆ กับโรเบิร์ต *ข้าหวังว่าดาบของเขาจะเร็วกว่าสมอง อาจมีวันที่ทอมมินต้องอาศัยดาบของเขา*

ทั้งสองกำลังเดินข้ามลานภายใต้เงาของหอคอยหัตถาที่หักพังเมื่อได้ยินเสียงตะโกนแสดงความชื่นชมดังลั่น ที่อีกฟากลานมีอัศวินฝึกหัดคนหนึ่งขี่ม้าผ่านเป้าซ้อมและทำให้แขนของเป้าหมุนติ้ว เสียงตะโกนนั้นมีต้นเสียงมาจากมาร์เจรี ไทเรล กับพรรคพวกของนาง *ชื่นชมกันเสียยกใหญ่กับเรื่องขี้ปะติ๋ว คนอาจนึกว่าเด็กผู้ชายคนนั้นมีชัยในการประลองยุทธ์* แล้วนางก็ต้องตกใจเมื่อเห็นว่าผู้อยู่บนหลังม้าคือทอมมิน ซึ่งสวมเกราะแผ่นชุบทองทั้งตัว

ราชินีแทบไม่มีทางเลือกนอกจากยิ้มออกมาแล้วเข้าไปหาบุตรชาย นางไปถึงขณะที่อัศวินดอกไม้กำลังช่วยทอมมินลงจากหลังม้า เด็กชายหายใจแทบไม่ทันด้วยความตื่นเต้น “พวกท่านเห็นไหม” เขาถามทุกคน “ข้าทำอย่างที่เซอร์ลอรัสบอกเลย ท่านเห็นหรือเปล่า เซอร์ออสนีย์”

“ข้าเห็น” ออสนีย์ เคตเทิลแบล็ก พูด “เป็นภาพที่สวยงามทีเดียว”

"ท่านขี่ม้าได้ยอดเยี่ยมกว่าข้าอีก ฝ่าบาท" เซอร์เดอร์มอตเสริม

"ข้าทำทวนหักด้วย เซอร์ลอรัส ท่านได้ยินหรือเปล่า"

"ดังราวกับฟ้าผ่าแน่ะ" ดอกกุหลาบหยกและทองกลัดอยู่ตรงไหล่ผ้าคลุมไหล่สีขาวของเซอร์ลอรัส ลมพัดผมสีน้ำตาลของเขาสะบัดพลิ้วอย่างน่าดู "ท่านขี่ม้าได้ยอดเยี่ยม แต่ครั้งเดียวย่อมไม่พอ ท่านต้องทำอีกในวันพรุ่งนี้ ท่านต้องขี่ม้าทุกวันจนกว่าจะชัดทวนได้เข้าเป้าทุกครั้ง และทวนเป็นเสมือนส่วนหนึ่งของท่านเหมือนแขน"

"ข้าอยากทำได้"

"ท่านยอดเยี่ยมยิ่งนัก" มาร์เจรีเข้ามาคุกเข่าข้างเดียว จูบแก้มพระราชาและโอบแขนรอบกายเขา "ท่านพี่ โปรดระวังด้วย" นางเตือนลอรัส "ข้าคิดว่าสามีผู้กล้าหาญของข้าจะทำให้ท่านตกม้าได้ในอีกไม่กี่ปี" ลูกพี่ลูกน้องสามคนของนางต่างเห็นด้วย และเด็กหญิงตัวเล็กน่าเวทนาจากตระกูลบัลเวอร์เริ่มกระโดดโลดเต้นและร้องว่า "ทอมมินจะเป็น*ผู้ชนะเลิศ ผู้ชนะเลิศ ผู้ชนะเลิศ*"

"เมื่อเขาโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว" เซอร์ซีว่า

รอยยิ้มของทุกคนหุบเหี่ยวราวกุหลาบต้องน้ำค้างแข็ง แม่ซีเฒ่าหน้าปรุเป็นคนแรกที่คุกเข่าลง คนอื่นๆ จึงทำตาม ยกเว้นราชินีน้อยกับพี่ชายของนาง

ทอมมินดูเหมือนจะไม่ได้สังเกตเห็นบรรยากาศที่เย็นเยือกขึ้นมาในทันใด "ท่านแม่ ท่านเห็นข้าหรือเปล่า" เขาพูดจ้ออย่างมีความสุข "ข้าชัดทวนถูกโล่จนทวนหัก และถุงทรายก็ไม่ได้โดนข้าแม้แต่นิดเดียว!"

"ข้าดูจากฟากโน้นของลาน เจ้าทำได้ดีมาก ทอมมิน ข้าคาดหวังว่าเจ้าจะต้องทำได้ดี การแทงทวนบนหลังม้าอยู่ในสายเลือดของเจ้า วันหนึ่งเจ้าจะครองลานประลองเหมือนพ่อของเจ้า"

"จะไม่มีใครกล้ายืนหยัดขวางหน้าเขาเลย" มาร์เจรี ไทเรล ยิ้มเอียงอายให้ราชินี "แต่ข้าไม่เคยรู้ว่าพระราชาโรเบิร์ตมีฝีมือเก่งกาจในการแทงทวนบนหลังม้า ขอฝ่าบาทโปรดเล่าให้พวกเราฟังว่าการประลองยุทธ์ครั้งใดที่พระองค์ได้ชัยชนะ อัศวินผู้ยิ่งใหญ่คนไหนที่พระองค์ทำให้ตกจากหลังม้า ข้ารู้ว่าพระราชาต้องอยากได้ยินเรื่องราวชัยชนะของบิดา"

สีโลหิตแผ่ซ่านขึ้นมาตามลำคอของเซอร์ซี เด็กคนนี้ทำเอานางตั้งตัว

ไม่ทัน อันที่จริงโรเบิร์ต บาราเธียน เป็นนักแทงทวนฝีมือปานกลาง เวลาที่มีการประลองยุทธ์ เขาโปรดการต่อสู้แบบตะลุมบอนมากกว่า เพราะสามารถใช้ขวานที่อ ๆ หรือค้อนฟาดคู่ต่อสู้เลือดอาบ ตอนที่พูดไปนั้นนางกำลังนึกถึงเจมีต่างหาก *ข้าไม่น่าลืมตัวเลย* "โรเบิร์ตชนะการประลองยุทธ์ที่แม่น้ำสามง่าม" นางจำต้องพูดออกไป "เขาเอาชนะเจ้าชายเรการ์ และแต่งตั้งข้าเป็นราชินีแห่งความรักและความงามของเขา ข้าแปลกใจนักที่เจ้าไม่รู้เรื่องนี้ ลูกสะใภ้ของข้า" นางไม่ให้เวลามาร์เจรีได้นึกหาคำตอบ "เซอร์ออสมันด์ ช่วยถอดเสื้อเกราะให้ลูกชายข้าที เซอร์ลอรัส มาเดินกับข้า ข้าอยากคุยกับท่านหน่อย"

อัศวินดอกไม้ไม่มีทางบ่ายเบี่ยงได้นอกจากเดินตามนางไปราวกับลูกสุนัขอย่างที่เขาเป็น เซอร์ซีรอจนกระทั่งทั้งสองอยู่ที่บันไดเวียนก่อนจะพูดว่า "ช่วยบอกข้าหน่อยว่านี่เป็นความคิดของใคร"

"ของน้องสาวข้า" เขายอมรับ "เซอร์ทัลลัด, เซอร์เดอร์มอต กับเซอร์พอร์ติเฟอร์ กำลังขี่ม้าแทงเป้ากัน และราชินีแนะว่าฝ่าบาทอาจอยากลองดูบ้าง"

เขาเรียกนางอย่างนั้นเพื่อแหย่ข้า "แล้วท่านล่ะ"

"ข้าช่วยฝ่าบาทสวมเสื้อเกราะ และแสดงวิธีถือทวนให้ดู" เขาตอบ

"ม้าตัวนั้นใหญ่ไปมากสำหรับเขา ถ้าเขาเกิดตกลงมาล่ะ และถ้าถุงทรายนั่นฟาดหัวเขายุบล่ะ"

"แผลฟกช้ำกับปากแตกเป็นส่วนหนึ่งของการเป็นอัศวิน"

"ข้าเริ่มเข้าใจแล้วว่าเหตุใดพี่ชายท่านจึงพิการ" คำพูดนั้นลบรอยยิ้มไปจากใบหน้าหล่อเหลาของเขา นางยินดีที่ได้เห็น "บางทีน้องชายของข้าอาจไม่ได้ชี้แจงหน้าที่ของท่านให้ท่านฟัง ท่านเซอร์ ท่านอยู่ที่นี่เพื่อปกป้องลูกชายข้าจากศัตรู ส่วนการฝึกเขาให้เป็นอัศวินเป็นหน้าที่ของครูฝึกอาวุธ"

"ป้อมแดงไม่มีครูฝึกอาวุธมาตั้งแต่อารอน ซานทาการ์ ถูกสังหาร" เซอร์ลอรัสพูด น้ำเสียงเจือแววตำหนิ "ฝ่าบาทเกือบจะเก้าขวบแล้ว และกระตือรือร้นอยากเรียน วัยของเขาควรเป็นอัศวินฝึกหัดได้แล้ว ต้องมีใครสักคนสอนเขา"

ใครสักคน แต่ต้องไม่ใช่เจ้า "ช่วยบอกข้าหน่อยซิว่าท่านเป็นอัศวินฝึกหัดให้ใคร ท่านเซอร์" นางถามอย่างอ่อนหวาน "ลอร์ดเรนลี ใช่หรือไม่"

"ข้าได้รับเกียรตินั้น"

"ใช่ ข้าก็คิดเช่นนั้น" เซอร์ซีได้เห็นว่าสายสัมพันธ์ระหว่างอัศวินฝึกหัดกับอัศวินที่เขารับใช้นั้นเหนียวแน่นเพียงไร นางไม่ต้องการให้ทอมมินใกล้ชิดกับลอรัส ไทเรล อัศวินดอกไม้ไม่ใช่บุรุษประเภทที่เด็กผู้ชายคนใดควรเอาอย่าง "ข้าละเลยเรื่องนี้ไป เพราะมีอาณาจักรต้องปกครอง มีสงครามต้องต่อสู้ และมีบิดาต้องไว้ทุกข์ ข้าจึงละเลยเรื่องสำคัญอย่างการแต่งตั้งครูฝึกอาวุธคนใหม่ ข้าจะแก้ไขข้อผิดพลาดนี้ทันที"

เซอร์ลอรัสปัดปอยผมหยักศกสีน้ำตาลปอยหนึ่งที่ตกลงมาปรกหน้าผากไปข้างหลัง "ฝ่าบาทจะไม่พบผู้ใดที่ชำนาญเรื่องดาบและทวนได้ครึ่งหนึ่งของข้า"

ถ่อมตัวจริงนะ ใช่ไหม "ทอมมินเป็นพระราชาของท่าน ไม่ใช่อัศวินฝึกหัดของท่าน ท่านจะต้องสู้แทนเขาและตายแทนเขาถ้าจำเป็น ไม่มากไปกว่านั้น"

นางละเขาไว้บนสะพานชักที่ทอดข้ามคูแห้งๆ ซึ่งมีหลาวเหล็กปักอยู่ที่ก้นคู และเข้าไปในป้อมเมกอร์เพียงลำพัง *ข้าจะไปหาครูฝึกอาวุธได้ที่ไหน* นางนึกขณะไต่บันไดขึ้นไปยังห้องพัก ในเมื่อปฏิเสธเซอร์ลอรัสไปแล้ว นางก็ไม่กล้าหันไปหาอัศวินคนใดจากหน่วยราชองครักษ์ นั่นจะเหมือนทาเกลือบนบาดแผล และทำให้พวกไฮการ์เด้นโกรธแค้นอย่างแน่นอน *เซอร์ทัลลัดหรือ หรือว่าเซอร์เดอร์มอต จะต้องมีใครสักคนสิ* ทอมมินเริ่มโปรดปรานโล่ผู้สาบานตนคนใหม่ของเขาแล้ว แต่ออสนีย์กำลังแสดงให้เห็นว่าเขามีความสามารถน้อยกว่าที่นางคาดหวังในเรื่องของสาวน้อยมาร์เจรี ส่วนออสฟริดผู้พี่นั้น นางมีงานอื่นที่ตั้งใจจะให้เขาทำ น่าเสียดายที่สุนัขล่าเนื้อกลายเป็นหมาบ้าไปเสียแล้ว ทอมมินกลัวเสียงกระโชกโฮกฮากของซานดอร์ คลิเกน และใบหน้าที่ถูกไฟลวกของเขาเสมอมา และท่าทีดูหมิ่นเหยียดหยามของคลิเกนจะเป็นยาแก้ที่ดีที่สุดสำหรับท่าทางกล้าหาญแบบอัศวินโง่ๆ ของลอรัส ไทเรล

อารอน ซานทาการ์ เป็นชาวดอร์น เซอร์ซีนึกได้ *ข้าจะส่งคนไปดอร์น* ระหว่างซันสเปียร์กับไฮการ์เด้นนั้นมีเลือดและสงครามนานหลายศตวรรษขวางกั้นอยู่ *ใช่แล้ว ชาวดอร์นจะเหมาะกับความต้องการของข้าอย่างดีเยี่ยม จะต้องมีคนเก่งในเชิงดาบที่ดอร์นบ้างหรอก*

เมื่อนางเข้าไปในห้องรับแสงอาทิตย์ เซอร์ซีพบลอร์ดไคเบิร์นนั่งอ่าน

เอกสารอยู่ในที่นั่งข้างหน้าต่าง “หากฝ่าบาทจะกรุณา ข้ามีรายงานมาเสนอ”

“แผนการลับกับการทรยศอีกหรืออย่างไร” เซอร์ซีถาม “วันนี้ยาวนานและน่าเหน็ดเหนื่อยสำหรับข้า มีอะไรก็รีบบอกข้ามา”

เขายิ้มอย่างเห็นใจ “ตามที่ท่านต้องการ มีเสียงร่ำลือว่าอาร์คอนแห่งไทรอชได้เสนอเงื่อนไขให้ลิสเพื่อยุติสงครามการค้าที่ดำเนินอยู่ ก่อนหน้านี้มีข่าวลือว่าพวกมีร์กำลังจะเข้าสงครามโดยอยู่ฝ่ายไทรอช แต่เมื่อไม่มีพวกคณะทองคำ พวกมีร์จึงไม่เชื่อว่าตน...”

“พวกมีร์จะเชื่ออะไรก็ไม่เห็นเกี่ยวกับข้า” พวกเมืองอิสระสู้รบกันเองอยู่ตลอดเวลา การทรยศหักหลังและการร่วมเป็นพันธมิตรไม่จบไม่สิ้นของพวกนั้นมีความหมายต่อเวสเทอรอสน้อยลงเรื่อยๆ “ท่านมีข่าวอะไรที่สำคัญกว่านั้นหรือไม่”

“ดูเหมือนการกระด้างกระเดื่องของพวกทาสในแอสตาพอร์จะแพร่ขยายมาถึงมีรีนแล้ว พวกกะลาสีจากเรือสิบกว่าลำพูดกันว่ามังกร...”

“ฮาร์ปีน่ะ ที่มีรีนนั่นเป็นฮาร์ปี” นางจำเรื่องนี้ได้จากที่ใดสักแห่ง มีรีนอยู่ปลายสุดของโลก ไกลออกไปทางตะวันออกเลยวาลีเรียไปอีก “ปล่อยให้พวกทาสกระด้างกระเดื่องกันไป ทำไมข้าจะต้องสนใจด้วย เราไม่มีทาสในเวสเทอรอส นั่นคือข่าวทั้งหมดที่ท่านมีให้ข้าหรือ”

“มีข่าวจากดอร์นซึ่งฝ่าบาทอาจเห็นว่าน่าสนใจมากกว่า เจ้าชายดอรันจับเซอร์เดมอน แซนด์ ขังคุก เขาเป็นลูกนอกสมรสที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นอัศวินฝึกหัดของอสรพิษแดง”

“ข้าจำเขาได้” เซอร์เดมอนเป็นอัศวินชาวดอร์นคนหนึ่งที่ร่วมอยู่ในขบวนของเจ้าชายโอเบอรินมาเยือนคิงส์แลนดิ้ง “เขาทำอะไรหรือ”

“เขาเรียกร้องให้ปล่อยตัวบรรดาธิดาของเจ้าชายโอเบอรินเป็นอิสระ”

“โง่อีกแล้ว”

“ยังมีอีก” ลอร์ดไคเบิร์นพูด “ธิดาของอัศวินแห่งสปอตต์สวู้ดหมั้นหมายอย่างไม่มีวี่แววมาก่อนกับลอร์ดเอสเตอร์มอนต์ เรื่องนี้สหายของเราในดอร์นแจ้งมา นางถูกส่งตัวไปกรีนสโตนคืนนั้นเลย และว่ากันว่านางกับเอสเตอร์มอนต์แต่งงานกันเรียบร้อยแล้ว”

"ลูกนอกสมรสในท้องคงอธิบายเรื่องนี้ได้" เซอร์ซีเล่นกับผมปอยหนึ่งของนาง "เจ้าสาวหน้าแดงคนนี้อายุเท่าไร"

"ยี่สิบสาม ฝ่าบาท ในขณะที่ลอร์ดเอสเตอร์มอนต์..."

"...ต้องเจ็ดสิบ ข้ารู้เรื่องนี้ดี" พวกเอสเตอร์มอนต์เป็นญาติกับนางผ่านทางโรเบิร์ต ด้วยบิดาของเขารับหญิงคนหนึ่งจากตระกูลนี้เป็นภรรยาในชั่วขณะที่เกิดตัณหาจัดหรือไม่ก็เสียสติ เมื่อเซอร์ซีสมรสกับโรเบิร์ตนั้น ท่านหญิงมารดาของเขาเสียชีวิตไปนานแล้ว แม้น้องชายทั้งสองของนางจะมาร่วมงานสมรสด้วยและพำนักอยู่นานครึ่งปี ต่อมาโรเบิร์ตยืนกรานที่จะไปเยี่ยมเอสเตอร์มอนต์เป็นการตอบแทน เอสเตอร์มอนต์เป็นเกาะเล็กๆที่มีแต่ภูเขาอยู่นอกแหลมโกรธา เวลาปักษ์หนึ่งอันชื้นแฉะหนาวเย็นและหดหู่ที่เซอร์ซีอยู่ที่กรีนสโตน ปราสาทของตระกูลเอสเตอร์มอนต์นั้นเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานที่สุดในชีวิตวัยเยาว์ของนาง เจมีเรียกปราสาทนั้นว่า "*อีเขียว*" ตั้งแต่แรกเห็น และไม่ช้าเซอร์ซีก็เรียกตาม นอกจากนั้นแล้วนางใช้เวลาแต่ละวันนั่งดูสามีของนางล่าสัตว์โดยใช้เหยี่ยว ล่าสัตว์ด้วยตนเอง ดื่มกับพวกน้าชายของเขา และฟาดไม้กระบองใส่พวกลูกพี่ลูกน้องชายจนหมดสติอยู่ในลานปราสาทของอีเขียว

ที่นั่นมีลูกพี่ลูกน้องหญิงคนหนึ่งด้วย เป็นม่ายร่างเตี้ยป้อมที่มีทรวงอกใหญ่เท่าแตงโม สามีและบิดาของนางเสียชีวิตที่สตอร์มส์เอนด์ระหว่างการปิดล้อม "พ่อของนางดีกับข้ามาก" โรเบิร์ตบอกนาง "และตอนที่เรายังเล็ก นางกับข้ามักเล่นด้วยกัน" โรเบิร์ตใช้เวลาไม่นานในการกลับไปเริ่มเล่นกับนางอีก ทันทีที่เซอร์ซีหลับตาลง พระราชาก็แอบย่องไปปลอบใจนางผู้เปล่าเปลี่ยวน่าเวทนาคืนหนึ่งนางให้เจมีสะกดรอยตามเขาไปเพื่อยืนยันสิ่งที่สงสัย เมื่อน้องชายนางกลับมา เขาถามว่านางต้องการให้โรเบิร์ตตายหรือไม่ "ไม่หรอก" นางตอบ "ข้าอยากให้เขาถูกสวมเขา" นางพอใจที่คิดว่าคืนนั้นเองเป็นคืนที่จอฟฟรีย์ปฏิสนธิ

"เอลดอน เอสเตอร์มอนต์ รับภรรยาอายุอ่อนกว่าเขาห้าสิบปี" นางพูดกับไคเบิร์น "ทำไมเรื่องนั้นถึงควรจะเกี่ยวข้องกับข้าด้วย"

เขายักไหล่ "ข้าไม่ได้พูดว่ามันควรจะมีอะไรเกี่ยวข้อง...แต่ทั้งเดมอนแซนด์ กับเด็กผู้หญิงซานทาการ์คนนี้สนิทกับอาริอานเน ธิดาของเจ้าชายดอรัน หรือไม่พวกดอร์นก็อยากให้เราเชื่อเช่นนั้น มันอาจมีความหมาย

นิดเดียวหรือไม่มีเลย แต่ข้าคิดว่าฝ่าบาทควรจะทราบไว้"

"ตอนนี้ข้ารู้แล้ว" นางกำลังเริ่มหมดความอดทน "ท่านมีอะไรอีกไหม"

"อีกเรื่องหนึ่ง เรื่องไม่สลักสำคัญอะไร" เขายิ้มให้นางอย่างขออภัย และแจ้งเรื่องการแสดงหุ่นที่กำลังได้รับความนิยมในหมู่ชาวบ้านในระยะหลัง ๆ มานี้ เป็นการแสดงเรื่องอาณาจักรของสัตว์ป่าที่ปกครองโดยพวกราชสีห์ที่หยิ่งผยอง "ยิ่งเรื่องราวที่ส่อไปในทางกบฏนี้ดำเนินไป ราชสีห์หุ่นก็ยิ่งตะกละและยโสขึ้น จนพวกมันเริ่มกินสัตว์ที่อยู่ใต้ปกครอง พอขุนนางกวางคัดค้าน ราชสีห์ก็จับมันกินด้วย และคำรามว่านี่เป็นสิทธิของมันในฐานะสัตว์ป่าที่ยิ่งใหญ่ที่สุด"

"เรื่องจบแค่นั้นหรือ" เซอร์ซีถามด้วยความขบขัน ถ้ามองเรื่องนี้ในแง่มุมเหมาะ ๆ ก็อาจมองว่าเป็นบทเรียนที่ดีได้

"มิได้ ฝ่าบาท ตอนจบนั้นมังกรตัวหนึ่งฟักออกมาจากไข่ แล้วเขมือบกินพวกราชสีห์ทั้งหมด"

ตอนจบของเรื่องทำให้การแสดงหุ่นเปลี่ยนจากความไม่เคารพเป็นการกบฏ "ไอ้พวกโง่ไร้สมอง จะมีก็แต่พวกปัญญาอ่อนเท่านั้นแหละที่จะทำให้หัวตัวเองเป็นอันตรายด้วยเรื่องมังกรไม้" นางครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง "ส่งพวกผู้กระซิบของท่านไปที่การแสดงพวกนั้นและสังเกตดูว่าใครไปชมบ้าง ถ้าเป็นคนสำคัญข้าจะต้องรู้ชื่อพวกเขา"

"จะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาหรือ หากข้าจะบังอาจถาม"

"ใครที่มีทรัพย์สินจะถูกปรับ ทรัพย์สินสักครึ่งหนึ่งก็น่าจะเพียงพอที่จะสั่งสอนพวกเขาให้รู้บทเรียนรุนแรงนี้และเติมกำปั่นของเราให้เต็มขึ้นมา โดยไม่ทำให้พวกนั้นถึงกับสิ้นเนื้อประดาตัว พวกที่ยากจนเกินกว่าจะจ่ายค่าปรับจะต้องเสียตาข้างหนึ่งฐานดูเรื่องกบฏ ส่วนคนเชิดหุ่น โทษคือขวาน"

"มีอยู่สี่คน บางทีฝ่าบาทอาจยินยอมมอบให้ข้าสองคนเพื่อจุดประสงค์ส่วนตัวของข้าเอง หากเป็นผู้หญิงจะยิ่ง..."

"ข้าให้เซเนลล์เจ้าไปแล้ว" ราชินีสวนทันควัน

"อนิจจา เด็กที่น่าสงสารคนนั้นค่อนข้างจะ...หมดเรี่ยวแรง"

เซอร์ซีไม่อยากคิดถึงเรื่องนั้น เด็กคนนั้นมากับนางโดยไม่ได้สงสัย

อะไรเลย คิดเพียงว่ามารับใช้และรินเหล้า แม้เมื่อไคเบิร์นล่ามโซ่ที่ข้อมือนาง นางก็ยังดูเหมือนไม่เข้าใจอะไรเลย ความทรงจำนั้นยังคงทำให้ราชินีพะอืดพะอม *คุกนั่นหนาวยิ่งนัก แม้แต่คบเพลิงยังสั่นสะท้าน และเจ้าสิ่งโสโครกนั่นก็กรีดร้องอยู่ในความมืด...* “ได้ เจ้าเอาผู้หญิงคนหนึ่งไป สองก็ได้ถ้าเจ้าพอใจ แต่ข้าต้องได้ชื่อมาก่อน”

“ตามแต่ท่านจะบัญชา” ไคเบิร์นกลับออกไป

ภายนอก ดวงอาทิตย์กำลังยอแสง ดอร์คาสเตรียมน้ำสำหรับให้นางอาบไว้แล้ว ราชินีลงแช่ในน้ำอุ่นอย่างสำราญใจ กำลังคิดถึงสิ่งที่จะพูดกับอาคันตุกะที่มาร่วมรับประทานอาหารค่ำเมื่อเจมีเดินพรวดพราดผ่านประตูเข้ามา และสั่งให้จอซลินกับดอร์คาสออกไปจากห้อง น้องชายของนางดูไม่สมบูรณ์แบบไร้ที่ติและมีกลิ่นม้าติดตัวมา เขาพาทอมมินมาด้วย “พี่สาวที่รัก” เขาเอ่ยขึ้น “พระราชาต้องการพูดอะไรสักหน่อย”

เส้นผมสีทองยาวสลวยของเซอร์ซีลอยอยู่ในน้ำ ห้องอวลไปด้วยไอเหงื่อหยดหนึ่งไหลลงมาตามแก้มของนาง “ทอมมินหรือ” นางพูดด้วยเสียงเบาน่ากลัว “เรื่องอะไรล่ะที่นี้”

เด็กชายรู้จักน้ำเสียงนี้ดี จึงกระถดหนี

“ฝ่าบาทต้องการม้าสีขาวของเขาในวันพรุ่งนี้” เจมีพูด “สำหรับเรียนการแทงทวนบนหลังม้า”

นางชันร่างขึ้นนั่งในอ่าง “จะไม่มีการขี่ม้าแทงทวน”

“มีสิ จะต้องมี” ทอมมินยื่นริมฝีปากล่าง “ข้าต้องขี่ม้า *ทุกวัน*”

“และเจ้าจะได้ขี่” ราชินีประกาศ “เมื่อเรามีครูฝึกอาวุธที่เหมาะสมจะดูแลการฝึกของเจ้า”

“ข้าไม่ *ต้องการ* ครูฝึกอาวุธที่เหมาะสม ข้าต้องการเซอร์ลอรัส”

“เจ้าให้ความสำคัญกับเจ้าหนุ่มนั่นมากเกินไปแล้ว เมียตัวน้อยของเจ้าเป่าหูเจ้าด้วยความคิดโง่ๆเรื่องความเก่งกาจของเขา ข้ารู้ แต่ออสมันด์ เคตเทิล-แบล็ก เป็นอัศวินที่เก่งกว่าลอรัสถึงสามเท่า”

เจมีหัวเราะ “ไม่ใช่ออสมันด์ เคตเทิลแบล็ก ที่ข้ารู้จัก”

นางนึกอยากบีบคอเขานัก *บางทีข้าอาจต้องสั่งให้เซอร์ลอรัสยอมให้*

เซอร์ออสมันด์ทำเขาตกจากหลังม้า นั่นอาจจะทำให้ทอมมินตาสว่างขึ้นมาได้ *เอาเกลือทาตัวทากและทำให้วีรบุรุษเสียหน้า แล้วทั้งคู่ก็จะหดหนีทันที* "ข้ากำลังส่งคนไปหาชาวดอร์นมาฝึกเจ้า" นางบอก "พวกดอร์นเป็นนักแทงทวนที่เก่งที่สุดในอาณาจักร"

"พวกเขาไม่เก่ง" ทอมมินพูด "แต่ถึงอย่างไรข้าก็ไม่ต้องการชาวดอร์นโง่เง่าคนไหนทั้งนั้น ข้าต้องการ *เซอร์ลอรัส* ข้าขอ *สั่ง*"

เจมีหัวเราะ *เขาไม่ช่วยอะไรเลย นี่เขาคิดว่าเรื่องนี้มันตลกนักหรืออย่างไร* ราชินีใช้มือตีน้ำอย่างไม่พอใจ "นี่ข้าจะต้องตามตัวเพตมาวั้นหรือ เจ้าสั่งข้า *ไม่ได้* ข้าเป็นแม่ของเจ้า"

"ใช่ แต่ข้าเป็น *พระราชา* มาร์เจรีบอกว่าทุกคนต้องทำตามที่พระราชาบอก ข้าต้องการให้ม้าขาวของข้าใส่อานพร้อมในวันพรุ่งนี้ เพื่อเซอร์ลอรัสจะได้สอนการแทงทวนให้ข้า และข้าอยากได้ลูกแมวตัวหนึ่งด้วย และข้าไม่อยากกินหัวบีต" เขายกแขนขึ้นกอดอก

เจมียังคงหัวเราะ ราชินีไม่ใส่ใจเขา "ทอมมิน มานี่ซิ" เมื่อเขายังไม่ยอมมา นางก็ถอนใจ "เจ้ากลัวหรือ พระราชาไม่ควรแสดงความกลัวออกมานะ" เด็กชายเข้าไปใกล้อ่าง ดวงตาหลุบต่ำ นางยื่นมือออกไปลูบไล้ผมหยักศกสีทองของเขา "จะเป็นพระราชาหรือไม่ เจ้าก็ยังคงเป็นเด็กเล็กๆ คนหนึ่ง จนกว่าเจ้าจะถึงวัยอันควร อำนาจปกครองก็ยังเป็นของข้า เจ้า *จะได้* เรียนการแทงทวนแม่สัญญา แต่ไม่ใช่จากลอรัส พวกอัศวินแห่งหน่วยราชองครักษ์มีภารกิจที่สำคัญกว่าการเล่นกับเด็ก ลองถามลอร์ดผู้บัญชาการดูสิ อย่างนั้นใช่ไหมท่านเซอร์"

"ภารกิจที่สำคัญมาก" เจมียิ้มน้อยๆ "อย่างเช่นขี่ม้าไปรอบกำแพงเมือง"

ทอมมินทำท่าเหมือนจะร้องไห้ "แล้วข้ายังจะมีลูกแมวได้ไหม"

"อาจจะได้" ราชินีอนุญาต "ตราบใดที่ข้าไม่ได้ยินเรื่องแทงทวนไร้สาระอีก เจ้าสัญญากับข้าได้หรือไม่"

เขาลากเท้าไปมาบนพื้น "ได้"

"ดี ทีนี้ไปได้แล้ว แขกของข้าจะมาที่นี่ในไม่ช้าแล้ว"

ทอมมินวิ่งไป แต่ก่อนที่จะออกไป เขาหันกลับมาพูดว่า "เมื่อข้าได้เป็น

พระราชาเต็มตัวเมื่อไหร่ ข้าจะสั่งให้หัวบีตเป็นของ *ผิดกฎหมาย*"

น้องชายนางใช้มือข้างที่เหลือแต่ตอดันประตูปิด "ฝ่าบาท" เขาพูดขึ้นเมื่ออยู่กับเซอร์ซีเพียงลำพัง "ข้าสงสัยว่าท่านเมาหรือว่าเพียงแค่โง่"

นางตีน้ำอีกครั้ง ส่งน้ำกระจายไปทั่วเท้าของเขา "ระวังปากของเจ้า มิฉะนั้น..."

"...มิฉะนั้นจะทำไม ท่านจะส่งข้าไปตรวจกำแพงเมืองอีกหรือ" เขานั่งลงไขว่ห้าง "กำแพงบ้าของท่านมันเรียบร้อยดี ข้าปีนขึ้นไปทั่วทุกตารางนิ้ว และตรวจดูประตูเมืองทั้งเจ็ดด้วย บานพับที่ประตูเหล็กสนิมกิน ส่วนประตูราชันกับประตูโคลนต้องเปลี่ยนใหม่หลังจากที่สแตนนิสใช้เสากระทุ้ง ส่วนกำแพงก็แข็งแรงเหมือนที่เคยเป็นมานั่นแหละ...แต่บางทีฝ่าบาทอาจลืมไปกระมังว่าเพื่อนของเราจากไฮการ์เด้นอยู่ *ด้านใน* กำแพง"

"ข้าไม่ได้ลืมอะไรทั้งนั้น" นางบอกขณะใจประหวัดไปถึงเหรียญทองอันที่ด้านหนึ่งเป็นรูปมือ อีกด้านเป็นรูปเศียรของพระราชาที่ไม่มีใครจำได้ *ผู้คุมคุกที่ยากจนข้นแค้นมีเหรียญเช่นนี้ซ่อนอยู่ใต้กระโถนได้อย่างไร คนอย่างรูเก็นจะมีทองเก่าแก่จากไฮการ์เด้นได้อย่างไร*

"นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าได้ยินเรื่องครูฝึกอาวุธคนใหม่ ท่านคงต้องใช้เวลานานและยากกว่าจะหานักแทงทวนที่เก่งกว่าลอรัส ไทเรล เซอร์ลอรัสเป็น..."

"ข้ารู้ว่าเขาเป็นอย่างไร ข้าจะไม่มีวันยอมให้เขาเข้าใกล้ลูกชายข้า เจ้าน่าจะตักเตือนเขาให้รู้จักหน้าที่" น้ำในอ่างเริ่มเย็น

"เขารู้จักหน้าที่ดี และไม่มีทวนเล่มไหนที่ดีไปกว่า..."

"*เจ้า* เก่งกว่าเขา ก่อนที่จะเสียมือ เซอร์บาริสตันสมัยเมื่อยังหนุ่ม อาร์เธอร์ เดยน์ ก็เก่งกว่า และเจ้าชายเรการ์ก็มีฝีมือทัดเทียมกับเขา อย่ามาพล่ามกับข้าว่าเจ้าดอกไม้ฝีมือร้ายกาจเพียงไร เขาก็แค่เด็กผู้ชายคนหนึ่ง" นางเบื่อหน่ายการคัดค้านของเจมี ไม่มีใครเคยคัดค้านความคิดของลอร์ดบิดาของนางเมื่อไทวิน แลนนิสเตอร์ พูด ทุกคนทำตาม แต่เมื่อเซอร์ซีพูด พวกเขากลับรู้สึกสบายใจที่จะแนะนำ คัดค้าน หรือแม้แต่ *ปฏิเสธ* นาง *ทั้งหมดนี่ก็เพราะข้าเป็นผู้หญิง เพราะข้าไม่อาจต่อสู้กับพวกเขาด้วยดาบได้ พวกเขาให้ความนับถือโรเบิร์ตมากกว่าข้า และโรเบิร์ตก็เป็นไอ้ขี้เมาไร้สมอง* นางจะไม่ทน

อีกแล้ว โดยเฉพาะจากเจมี *ข้าจะต้องกำจัดเขาไปให้พ้น และโดยเร็วด้วย* ครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว นางฝันว่าทั้งสองอาจจะได้ปกครองเจ็ดราชอาณาจักรเคียงข้างกัน แต่เจมีกลับกลายเป็นตัวถ่วงมากกว่าจะเป็นผู้ช่วย

เซอร์ซีลุกขึ้นจากอ่าง น้ำไหลลงมาตามท่อนขาและหยดจากเส้นผม "เมื่อข้าต้องการคำปรึกษาของเจ้า ข้าจะขอ ไปได้แล้ว ท่านเซอร์ ข้าต้องแต่งตัว"

"แขกร่วมรับประทานอาหารค่ำของท่าน ข้ารู้ คราวนี้มีแผนอะไรอีกล่ะ ช่างมีแผนมากมายจนข้าตามไม่ทัน" สายตาของเขาเหลือบแลไปที่หยดน้ำในกลุ่มขนสีทองตรงหว่างขานาง

เขายังต้องการข้า "ยังอาลัยอาวรณ์สิ่งที่เจ้าสูญเสียไปหรือ น้องชาย"

เจมีเหลือบตาขึ้น "ข้ารักท่านด้วย พี่สาวที่รัก แต่ท่านเป็นคนโง่ คนโง่ผมทองแสนสวย"

คำพูดนั้นทิ่มแทงใจ *เจ้าเรียกข้าด้วยถ้อยคำที่หวานกว่านี้ที่กรีนสโตนคืนที่เจ้าฝากจอฟฟ์ไว้ในตัวข้า* เซอร์ซีนึก "ออกไป" นางหันหลังให้และฟังเสียงเขาจากไป โดยใช้มือข้างที่ด้วนคลำประตูมุ่มง่าม

ขณะที่จอซลินตรวจดูความเรียบร้อยทุกอย่างสำหรับอาหารค่ำ ดอร์คาสก็ช่วยราชินีสวมชุดยาวตัวใหม่ เป็นชุดที่มีแถบผ้าแพรสีเขียวเป็นมันวาวสลับกับแถบผ้ากำมะหยี่สีดำงามหรู ตัวเสื้อประดับด้วยลูกไม้สีดำลายละเอียดจากมีร์ ลูกไม้จากมีร์ราคาแพงแต่ก็จำเป็นที่ราชินีจะต้องมีรูปโฉมงดงามที่สุดตลอดเวลา พวกหญิงซักรีดเจ้ากรรมทำชุดเก่าของนางหดไปหลายตัว ทำให้สวมไม่ได้อีกต่อไป นางคงเมี่ยนพวกนั้นฐานเลินเล่อไปแล้ว แต่เทนาขอให้นางเมตตา "พวกชาวบ้านจะรักท่านมากขึ้นถ้าท่านแสดงความใจดี" นางพูด เซอร์ซีจึงสั่งให้หักค่าชุดดังกล่าวออกจากเงินค่าจ้างของหญิงเหล่านี้ เป็นทางออกที่งดงามกว่ามาก

ดอร์คาสวางกระจกเงินใส่มือนาง *ดีจริงๆ* ราชินีคิด และยิ้มกับเงาสะท้อนของตนเอง นางพอใจที่ได้ออกทุกข์ สีดำทำให้นางดูซีดเซียวเกินไป *น่าเสียดายที่ข้าไม่ได้กินอาหารเย็นกับท่านหญิงเมร์รีเวเธอร์* ราชินีนึก วันนี้เป็นวันที่เหนื่อยมาก ไหวพริบของเทนาทำให้นางอารมณ์ดีขึ้นได้เสมอ เซอร์ซีไม่มีสหายที่นางเพลิดเพลินยามอยู่ใกล้มากขนาดนี้นับตั้งแต่เมลารา เฮเธอร์สปูน และเมลารา

ที่กลับกลายเป็นนักวางแผนจอมโลภที่คิดอาจเอื้อมเกินฐานะ *ข้าไม่ควรคิดไม่ดีกับนาง เพราะนางก็ตายและจมน้ำไปแล้ว และนางเป็นคนสอนข้าไม่ให้ไว้ใจใครนอกจากเจมี*

กว่านางจะเข้าไปสมทบกับแขกในห้องรับแสงอาทิตย์ พวกแขกเหรื่อก็เริ่มดื่มเหล้าองุ่นผสมเครื่องเทศกันแล้ว *ท่านหญิงฟาลีสใช่แต่หน้าตาเหมือนปลาเท่านั้น แต่นางยังดื่มเหมือนปลาอีกด้วย* นางคิดเมื่อสังเกตเห็นขวดเหล้าพร่องไปแล้วครึ่งหนึ่ง "ฟาลีสที่รัก" นางอุทานขณะจุมพิตแก้มของสตรีผู้นั้น "และเซอร์บัลแมนผู้กล้าหาญ ข้าเป็นทุกข์นักเมื่อได้ยินเรื่องมารดาที่รักยิ่งของท่าน ท่านหญิงแทนดาของเราเป็นอย่างไรบ้างเล่า"

ท่านหญิงฟาลีสทำหน้าเหมือนกำลังจะร้องไห้ "ฝ่าบาทเมตตานักที่ถามถึง เมสเตอร์เฟรงเค็นบอกว่าสะโพกของท่านแม่แตกละเอียดจากการตกลงมาครั้งนี้ เขาพยายามทำเท่าที่ทำได้แล้ว ตอนนี้เราภาวนา แต่..."

เชิญภาวนากันตามสบายเถอะ ยังไงนางก็จะต้องตายก่อนพระจันทร์รอบใหม่อยู่ดี สตรีชราอย่างแทนดา สโตกเวิร์ธ จะไม่รอดชีวิตจากสะโพกหัก "ข้าจะช่วยภาวนาเพิ่มเติมจากของท่านด้วย" เซอร์ซีบอก "ลอร์ดไคเบิร์นบอกข้าว่าแทนดาถูกม้าของนางสลัดตกลงมา"

"เข็มขัดรัดอานขาดขณะที่นางกำลังขี่ม้าอยู่น่ะ" เซอร์บัลแมน เบิร์ช บอก "เด็กดูแลคอกม้าน่าจะเห็นว่าสายรัดมันเปื่อย เขาถูกเฆี่ยนไปแล้ว"

"หวังว่าคงเฆี่ยนให้หนักนะ" ราชินีนั่งลงและทำท่าเชิญให้แขกนั่งลงด้วย "ท่านอยากได้เหล้าองุ่นผสมเครื่องเทศอีกจอกไหม ฟาลีส ท่านโปรดปรานมันเสมอนี่นา ข้าดูเหมือนจะจำได้"

"ท่านเมตตานักที่จำได้ ฝ่าบาท"

ข้าจะลืมได้อย่างไรล่ะ เซอร์ซีคิด *เจมีบอกว่าน่าแปลกที่เจ้าไม่ฉี่ออกมาเป็นเหล้า* "การเดินทางเป็นอย่างไรบ้าง"

"ไม่สบายเลย" ฟาลีสบ่น "ฝนตกเกือบทั้งวัน เราคิดจะพักค้างคืนที่รอสบี แต่เจ้าเด็กในอุปถัมภ์ของลอร์ดไจลส์นั่นไม่ยอมต้อนรับเรา" นางสูดจมูก "จำคำของข้าไว้เลย เมื่อใดที่ไจลส์ตาย เจ้าคนชั้นต่ำนั่นจะหนีไปกับทองของเขา หรือมันอาจถึงกับพยายามยึดที่ดินและยศลอร์ดของเขาด้วย แม้ว่าตามสิทธิแล้ว

รอสบีควรจะตกเป็นของเราเมื่อไจลส์ตายก็ตาม ท่านหญิงมารดาของข้าเป็นป้าของภรรยาคนที่สองของเขา และเป็นลูกพี่ลูกน้องห่างๆของไจลส์เองด้วย"

ตราประจำตระกูลของเจ้าเป็นรูปลูกแกะ หรือรูปลิงโลภมากอะไรสักอย่างล่ะ ท่านหญิงของข้า เซอร์ซีคิด "ลอร์ดไจลส์เกือบจะตายมานานเท่าที่ข้ารู้จักเขา แต่เขาก็ยังคงอยู่กับเรา และจะอยู่ไปอีกหลายปีทีเดียว ข้าหวังเช่นนั้น" นางยิ้มอย่างอารมณ์ดี "ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาจะไอใส่จนพวกเราทั้งหมดลงหลุมกันไปเลย"

"น่าจะเป็นเช่นนั้น" เซอร์บัลแมนเห็นด้วย "เด็กในอุปถัมภ์ที่รอสบีไม่ได้เป็นคนเดียวที่ทำให้เราหงุดหงิดหรอกนะ ฝ่าบาท เรายังเจอพวกคนพาลบนถนนด้วย พวกสกปรกโสโครกที่ถือโล่หนังกับขวาน บางคนมีดาวเย็บติดบนเสื้อแขนกุดด้วย เป็นดาวศักดิ์สิทธิ์ที่มีเจ็ดแฉก แต่ถึงอย่างไรพวกนี้ก็ยังดูเป็นคนชั่วร้ายอยู่ดี"

"ข้าแน่ใจว่าพวกนี้ต้องมีเหาอยู่เต็มหัว" ฟาลีสเสริม

"พวกนี้เรียกตัวเองว่า*นกกระจอก*" เซอร์ซีบอก "เป็นโรคร้ายของแผ่นดิน สังฆราชคนใหม่ของเราจะต้องจัดการกับพวกนี้ทันทีที่ได้รับแต่งตั้ง ไม่อย่างนั้นข้าจะจัดการกับพวกนั้นด้วยตัวเอง"

"มีการเลือกสังฆราชแล้วหรือยัง" ฟาลีสถาม

"ยัง" ราชินีต้องยอมสารภาพ "นักบวชออลลิดอร์เกือบจะได้รับเลือกอยู่แล้ว จนกระทั่งพวกนกกระจอกบางคนตามเขาไปที่ซ่องนางโลมแล้วลากเขาออกมาบนถนนในสภาพเปลือยเปล่า ตอนนี้ดูเหมือนลูเซียนน่าจะได้รับเลือก แม้สหายของเราที่เนินอีกแห่งหนึ่งจะบอกว่า เขายังขาดคะแนนเสียงอีกสองสามเสียงจึงจะได้จำนวนที่ต้องการก็ตาม"

"ขอเทพหญิงชราโปรดนำทางการพิจารณานี้ด้วยตะเกียงทองแห่งปัญญาเถิด" ท่านหญิงฟาลีสพูดอย่างมีศรัทธาเปี่ยมล้น

เซอร์บัลแมนนั่งกระสับกระส่าย "ฝ่าบาท นี่เป็นเรื่องที่น่ากระอักกระอ่วนแต่...มิฉะนั้นความรู้สึกไม่ดีจะเกิดขึ้นระหว่างเรา ท่านควรทราบไว้ว่า ภรรยาผู้แสนดีของข้าหรือมารดาของนางไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตั้งชื่อลูกนอกสมรสคนนี้เลย ลอลลิสเป็นคนซื่อๆ และสามีนางเป็นคนมีอารมณ์ขันแบบดำมืด

ข้าบอกให้เขาเลือกชื่อที่เหมาะสมกว่านี้ให้เด็ก เขาหัวเราะ"

ราชินีจิบเหล้าองุ่นพลางมองเขาอย่างพิจารณา ครั้งหนึ่งเซอร์บัลแมนเคยเป็นนักแทงทวนที่มีชื่อเสียง และเป็นอัศวินที่หน้าตาดีที่สุดคนหนึ่งในเจ็ดราชอาณาจักร ขณะนี้เขายังคงมีหนวดงาม แต่นอกเหนือจากนั้นเขาไม่ได้ชราลงอย่างงามสม ผมสีบลอนด์เป็นลอนคลื่นถดถอยเข้าไปลึก ในขณะที่พุงก็ยื่นออกมาดันเสื้อกั๊กชนิดแก้ไขอะไรไม่ได้ *ในฐานะผู้ที่จะเป็นเครื่องมือของข้า เขายังขาดสิ่งที่ต้องการอีกมาก* นางใคร่ครวญ *แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ควรรับใช้* "ทีเรียนเป็นชื่อของพระราชาก่อนที่พวกมังกรจะมา ภูตน้อยทำให้ชื่อนี้หมดค่า แต่บางทีเด็กคนนี้อาจช่วยกู้ชื่อนี้ให้เป็นชื่อแห่งเกียรติยศได้" *ถ้าเจ้าลูกนอกสมรสนี่จะมีชีวิตอยู่นานขนาดนั้น* "ข้ารู้ว่านี่ไม่ใช่ความผิดของท่าน ท่านหญิงแทนดาเป็นพี่สาวที่ข้าไม่เคยมี และท่าน..." เสียงของนางสะดุดหาย "อภัยให้ข้าเถิด ข้ามีชีวิตอยู่ด้วยความกลัว"

ฟาลีสอ้าปากแล้วก็หุบลง ซึ่งทำให้นางดูเหมือนปลาโง่ๆ เป็นพิเศษบางชนิด "ด้วย...ด้วยความกลัวหรือฝ่าบาท"

"ข้าไม่เคยนอนหลับได้ทั้งคืนเลยตั้งแต่จอฟฟรีย์ตายไป" เซอร์ซีเติมเหล้าองุ่นผสมเครื่องเทศใส่จอก "สหายทั้งหลายของข้า...ข้าหวังว่าพวกท่าน*เป็น*สหายของข้านะ และของพระราชาทอมมินด้วย"

"เด็กน้อยน่ารักคนนั้น" เซอร์บัลแมนประกาศ "ฝ่าบาท คำขวัญของตระกูลสโตกเวิร์ธคือ *ภูมิใจที่ซื่อสัตย์*"

"ข้าอยากให้มีคนแบบท่านมากกว่านี้ ท่านเซอร์ผู้ประเสริฐ ข้าขอบอกท่านตามจริงนะ ข้าสงสัยเซอร์บรอนน์แห่งแม่น้ำทมิฬเป็นอย่างยิ่ง"

สามีภรรยาสบตากัน "ชายคนนี้เป็นคนอวดดีนัก ฝ่าบาท" ฟาลีสพูด "ทั้งไร้มารยาทและปากเสีย"

"เขาไม่ใช่อัศวินที่แท้จริง" เซอร์บัลแมนว่า

"ถูกแล้ว" เซอร์ซียิ้มให้เขาคนเดียว "และท่านคือผู้ที่รู้จักความเป็นอัศวินที่แท้จริง ข้าจำได้ว่าเคยดูท่านแทงทวนใน...การประลองยุทธ์ครั้งใดนะที่ท่านต่อสู้อย่างกล้าหาญนักน่ะ ท่านเซอร์"

เขายิ้มถ่อมตัว "งานที่ดัสเคนเดลเมื่อหกปีมาแล้วน่ะหรือ ไม่ใช่หรอก

ท่านไม่ได้อยู่ที่นั่น มิฉะนั้นท่านคงจะได้รับการสวมมงกุฎเป็นราชินีแห่งความรักและความงามอย่างแน่นอน หรือจะเป็นการประลองยุทธ์ที่แลนนิสพอร์ตหลังการกบฏของเกรย์จอย ข้าทำให้อัศวินเก่งๆหลายคนตกม้าในคราวนั้น..."

"ครั้งนั้นแหละ" ใบหน้าของนางหม่นหมองลง "ภูตน้อยหายตัวไปในคืนที่พ่อข้าเสียชีวิต ทิ้งผู้คุมที่ซื่อสัตย์สองคนให้นอนจมกองเลือดอยู่เบื้องหลัง บางคนอ้างว่าเขาหนีข้ามทะเลแคบไป แต่ข้ายังไม่อยากเชื่อ เจ้าแคระนี่เจ้าเล่ห์นัก บางทีเขาอาจยังป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ๆนี่ วางแผนที่จะก่อฆาตกรรมอีก อาจมีเพื่อนบางคนซ่อนเขาไว้ก็ได้"

"บรอนน์หรือ" เซอร์บัลแมนลูบหนวดดกหนาของเขาไปมา

"เขาเป็นสัตว์เลี้ยงที่ซื่อสัตย์ของภูตน้อยเสมอมา เทพคนแปลกหน้าเท่านั้นที่รู้ว่าเขาส่งคนไปนรกกี่คนแล้วตามคำสั่งของทีเรียน"

"ฝ่าบาท ข้าคิดว่าข้าควรจะสังเกตเห็นคนแคระที่หลบซ่อนอยู่แถวดินแดนของเรานะ" เซอร์บัลแมนพูด

"น้องชายของข้าเป็นคนตัวเล็ก เหมาะกับการหลบๆซ่อนๆ" เซอร์ซีปล่อยให้มือสั่นระริก "ชื่อของเด็กเป็นเรื่องเล็ก...แต่ปล่อยให้พวกยโสอวดดีไม่ถูกลงโทษนั้นเป็นการบ่มเพาะการกบฏ และบรอนน์คนนี้ได้รวบรวมพวกนักดาบรับจ้างไว้กับตัว ไคเบิร์นบอกข้า"

"เขารับอัศวินไว้ในบ้านสี่คน" ฟาลีสบอก

เซอร์บัลแมนเค้นเสียงออกจมูกอย่างดูแคลน "ภรรยาผู้ประเสริฐของข้ายกย่องพวกนั้นมากเกินไป ที่เรียกว่าอัศวิน พวกนี้เป็นนักดาบรับจ้างที่ถีบตัวขึ้นมา ไม่ได้มีความกล้าหาญเยี่ยงอัศวินเลยสักนิดทั้งสี่คน"

"อย่างที่ข้ากลัวไว้ บรอนน์กำลังรวบรวมคนเพื่อเจ้าแคระ ขอทวยเทพทั้งเจ็ดช่วยปกปักรักษาลูกชายตัวน้อยของข้าด้วยเถิด ภูตน้อยจะฆ่าเขาเหมือนที่ฆ่าพี่ชายของเขา" นางสะอื้น "สหายข้า ข้าขอมอบเกียรติยศของข้าไว้ในมือท่าน...แต่เกียรติยศของราชินีจะมีความหมายอะไรเมื่อเทียบกับความหวาดกลัวของคนเป็นแม่"

"พูดออกมาเถิด ฝ่าบาท" เซอร์บัลแมนรับรองกับนาง "คำพูดของท่านจะไม่มีวันหลุดลอดออกไปจากห้องนี้ได้"

เซอร์ซีเอื้อมมือข้ามโต๊ะไปจับมือเขาบีบ "ข้า...ข้าคงจะนอนหลับได้สบายขึ้นตอนกลางคืนถ้าได้ยินว่าเซอร์บรอนน์เกิด...เคราะห์ร้าย...ขณะออกล่าสัตว์บางทีนะ"

เซอร์บัลแมนครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง "เคราะห์ร้ายที่ *ถึงแก่ชีวิต* ใช่ไหม"

ไม่ใช่หรอก ข้าอยากให้เจ้าทำนิ้วก้อยเท้าเขาหักเท่านั้นแหละ นางต้องกัดริมฝีปาก *ศัตรูข้ามีอยู่ทั่วทุกหัวระแหง และเหล่าสหายข้าก็โง่เง่านัก* "ข้าขอเถิด ท่านเซอร์" นางกระซิบ "อย่าให้ข้าต้องพูดออกมาเลย..."

"ข้าเข้าใจแล้ว" เซอร์บัลแมนยกนิ้วขึ้นหนึ่งนิ้ว

หัวเทอร์นิปยังเข้าใจได้เร็วกว่าเจ้า "ท่านเป็นอัศวินที่แท้จริง ท่านเซอร์" เป็นคำตอบสำหรับคำสวดภาวนาของแม่ผู้หวาดกลัว" เซอร์ซีจุมพิตเขา "ถ้าท่านจะลงมือ ก็จงรีบทำอย่างรวดเร็ว ขณะนี้บรอนน์มีคนอยู่กับเขาเพียงไม่กี่คน ถ้าเราไม่ลงมือ เขาจะรวบรวมมาเพิ่มอีกแน่" นางจุมพิตฟาลีส "ข้าจะไม่มีวันลืมเรื่องนี้เลย สหายข้า สหายที่ *แท้จริง* แห่งสโตกเวิร์ธของข้า *ภูมิใจที่ซื่อสัตย์* ข้าขอรับปากว่าเราจะหาสามีที่ดีกว่านี้ให้ลอลลิสเมื่อเสร็จงานนี้แล้ว" *บางทีอาจเป็นเคตเทิลแบล็กสักคน* "พวกเราแลนนิสเตอร์ชำระหนี้ของตนเสมอ"

ที่เหลือมีแต่เหล้าองุ่นผสมเครื่องเทศและหัวบีตอบเนย ขนมปังอบร้อนๆ ปลาไพค์ห่อสมุนไพร และซี่โครงหมูป่า หมูป่ากลายเป็นอาหารโปรดของเซอร์ซีตั้งแต่โรเบิร์ตเสียชีวิต นางไม่แม้แต่จะรังเกียจเพื่อนร่วมโต๊ะ แม้ฟาลีสจะยิ้มหัวเหมือนคนโง่ และบัลแมนวางท่าโก้ตั้งแต่ซุปไปจนถึงของหวาน กว่านางจะกำจัดพวกเขาไปได้ก็เลยเที่ยงคืนแล้ว เซอร์บัลแมนเชี่ยวชาญนักในการเสนอให้ดื่มอีกเหยือก และราชินีก็ไม่คิดว่าเป็นการดีที่จะปฏิเสธ *ข้าอาจจ้างพวกคนไร้หน้าไปฆ่าบรอนน์ได้ด้วยราคาครึ่งหนึ่งของที่ต้องจ่ายเป็นค่าเหล้าองุ่นผสมเครื่องเทศ* นางนึกหลังจากที่พวกนั้นไปกันแล้วในที่สุด

โมงยามนั้น บุตรชายนางหลับสนิทไปแล้ว แต่เซอร์ซีก็ยังไปดูเขาก่อนเข้านอน นางต้องประหลาดใจที่พบลูกแมวสีดำสามตัวนอนขดอยู่ข้างกายเขา "แมวพวกนั้นมาจากไหน" นางถามเซอร์เมอริน แทรนต์ ที่นอกห้องนอน

"ราชินีน้อยมอบให้เขา นางตั้งใจจะให้แค่ตัวเดียว แต่เขาตัดสินใจไม่ได้ว่าชอบตัวไหนที่สุด"

ข้าว่าอย่างนั้นก็ยังดีกว่าพรากพวกมันจากแม่ด้วยกริช ความพยายามอย่างเงอะงะของมาร์เจรีที่จะล่อใจทอมมินนั้นเห็นได้ชัดจนน่าหัวเราะ *ทอมมินยังเด็กเกินไปสำหรับการจูบ นางจึงให้ลูกแมวเขา* แต่เซอร์ซีอยากให้พวกมันไม่ใช่สีดำ แมวดำนำโชคร้าย อย่างที่ธิดาน้อยของเรการ์ค้นพบมาแล้วในปราสาทแห่งนี้เอง *นางคงจะเป็นลูกสาวของข้า ถ้าพระราชาวิกลจริตไม่เล่นตลกร้ายกาจกับท่านพ่อ* ต้องเป็นความวิกลจริตนั่นเองที่ทำให้แอริสปฏิเสธธิดาของลอร์ดไทวิน และเลือกบุตรชายของเขาแทน ขณะเดียวกันก็ให้บุตรชายของตนสมรสกับเจ้าหญิงชาวดอร์นผู้อ่อนแอ คนที่มีดวงตาสีดำและหน้าอกแบนราบ

ความทรงจำถึงการปฏิเสธคราวนั้นยังคงกระตุ้นความโกรธแค้นแม้กาลเวลาจะล่วงเลยมานานปี คืนแล้วคืนเล่าที่นางเฝ้ามองเจ้าชายเรการ์เล่นพิณฮาร์ปสายเงินด้วยนิ้วที่เรียวงามในห้องโถง เคยมีบุรุษใดรูปงามได้เพียงนั้นไหมหนอ *แต่เขาเป็นยิ่งกว่าบุรุษ สายเลือดของเขาคือสายเลือดแห่งพวกวาลีเรียโบราณ สายเลือดของมังกรและทวยเทพ* เมื่อนางยังเป็นเพียงเด็กหญิงตัวเล็กๆ บิดาเคยให้สัญญาว่านางจะได้สมรสกับเรการ์ ตอนนั้นนางอายุไม่เกินหกหรือเจ็ดขวบ “อย่าพูดเรื่องนี้เป็นอันขาดนะลูก” เขาบอกนาง และยิ้มด้วยรอยยิ้มลึกลับที่มีแต่เซอร์ซีเท่านั้นที่เคยเห็น “เรื่องนี้จะต้องเป็นความลับของเราสำหรับตอนนี้ จนกว่าฝ่าบาทจะเห็นด้วยกับการหมั้นหมาย” และมันก็เป็นเช่นนั้น แม้ว่าครั้งหนึ่งนางจะเคยวาดภาพตัวเองบินอยู่ข้างหลังเรการ์บนมังกรตัวหนึ่ง แขนโอบแน่นรอบหน้าอกของเขา เมื่อเจมีเห็นภาพนี้เข้า นางบอกเขาว่าเป็นภาพราชินีเอลีซานน์กับพระราชาเจเฮริส

นางอายุสิบขวบเมื่อได้พบตัวจริงของเจ้าชายของนางในการประลองยุทธ์ที่ลอร์ดบิดาของนางจัดขึ้นเพื่อต้อนรับพระราชาแอริสสู่แดนตะวันตก มีการสร้างอัฒจันทร์ขึ้นที่เชิงกำแพงของแลนนิสพอร์ต และเสียงตะโกนให้กำลังใจของชาวเมืองสะท้อนก้องจากคาสเตอร์ลีร็อกเหมือนเสียงฟ้าร้องครืนคราง *พวกเขาส่งเสียงให้กำลังใจท่านพ่อดังกว่าที่ส่งเสียงให้พระราชาสองเท่า* ราชินีนึก *แต่ดังแค่ครึ่งของที่พวกเขาส่งเสียงให้กำลังใจเจ้าชายเรการ์*

เรการ์ ทาร์แกเรียน ในวัยสิบเจ็ดปีและเพิ่งได้เป็นอัศวิน สวมเกราะแผ่นสีดำทับเกราะโซ่ถักสีทองขณะควบม้าเหยาะย่างเข้าสนามประลอง ผ้าไหม

สีแดง ทอง และส้ม ผืนยาวสะบัดพลิ้วอยู่หลังหมวกเกราะของเขาราวกับเปลวไฟ อาสองคนของนางตกม้าด้วยฝีมือแทงทวนของเขา รวมทั้งนักแทงทวนฝีมือดีที่สุดของบิดานางอีกราวหนึ่งโหล ซึ่งเป็นยอดฝีมือแห่งแดนตะวันตก ยามค่ำเจ้าชายเล่นพิณฮาร์ปเงินและทำให้นางต้องร้องไห้ เมื่อได้รับการนำตัวเข้าพบเขา เซอร์ซีแทบจะจมดิ่งลงไปในความลึกของดวงตาเศร้าสีม่วงคู่นั้น *เขาบาดเจ็บ* นางจำได้ว่าคิดเช่นนั้น *แต่ข้าจะรักษาอาการบาดเจ็บให้เขาเมื่อเราแต่งงานกันแล้ว* เมื่อยืนอยู่ข้างเรการ์ แม้แต่เจมีผู้งดงามของนางก็ดูไม่ต่างจากเด็กอ่อนหัด *เจ้าชายจะเป็นสามีของข้า* นางคิด รู้สึกวิงเวียนด้วยความตื่นเต้น *และเมื่อพระราชาเฒ่าสิ้นไป ข้าก็จะได้เป็นราชินี* ก่อนหน้าการประลองยุทธ์ อาหญิงของนางแอบบอกความจริงข้อนี้ให้ “เจ้าจะต้องงามเป็นพิเศษนะ” ท่านหญิงเจ็นนาบอกขณะวุ่นวายกับเสื้อผ้าของนาง “เพราะในงานเลี้ยงคืนสุดท้ายจะมีการประกาศว่าเจ้ากับเจ้าชายเรการ์จะหมั้นหมายกัน”

เซอร์ซีมีความสุขยิ่งนักในวันนั้น มิฉะนั้นนางคงไม่มีวันกล้าไปที่กระโจมของนางกบแม็กกี นางทำเช่นนั้นเพียงเพื่อจะแสดงให้เจย์นและเมลาราเห็นว่านางสิงห์ไม่เคยกลัวสิ่งใด *ข้าจะเป็นราชินี เหตุใดราชินีจะต้องกลัวหญิงชราน่าเกลียดคนหนึ่งด้วยเล่า* ความทรงจำถึงคำทำนายในวันนั้นยังคงทำให้นางขนลุกตลอดชีวิตหลังจากนั้น *เจย์นวิ่งกรีดร้องออกมาจากกระโจมด้วยความกลัว* ราชินีจำได้ *แต่เมลารายังอยู่ ข้าก็เลยอยู่ด้วย เราให้นางชิมเลือดของเรา และยังหัวเราะคำทำนายโง่ๆ ของนางด้วย ไม่มีอะไรที่น่าเชื่อแม้แต่นิดเดียว* นางจะเป็นชายาของเจ้าชายเรการ์ ไม่ว่าหญิงนั้นจะพูดอะไร *บิดา* ของนางสัญญาไว้แล้ว และคำพูดของไทวิน แลนนิสเตอร์ มีค่าดุจทองคำ

เสียงหัวเราะของนางจางหายเมื่อการประลองยุทธ์สิ้นสุดลง ไม่มีงานเลี้ยงครั้งสุดท้าย ไม่มีการดื่มอวยพรเพื่อเฉลิมฉลองการหมั้นหมายของนางกับเจ้าชายเรการ์ มีแต่ความเงียบอันเยียบเย็น และทีท่าเย็นชาระหว่างพระราชากับบิดาของนาง ต่อมาเมื่อแอริสกับบุตรชายและเหล่าอัศวินผู้กล้าทั้งหมดออกเดินทางกลับคิงส์แลนดิ้งแล้ว เด็กหญิงไปหาอาหญิงทั้งน้ำตาด้วยไม่เข้าใจอะไรเลย “พ่อของเจ้าเสนอให้มีการแต่งงาน” ท่านหญิงเจ็นนาบอก “แต่แอริสปฏิเสธไม่ยอมฟัง ‘ท่านเป็นข้ารับใช้ที่สามารถที่สุดของข้า ไทวิน’ พระราชาว่า

'แต่ไม่มีใครจะให้ทายาทของตนแต่งงานกับลูกสาวข้ารับใช้ตัวเองหรอก' เช็ดน้ำตาเสีย เด็กน้อย เจ้าเคยเห็นราชสีห์ร้องไห้หรือ พ่อของเจ้าจะหาชายอื่นให้เจ้า ชายที่ดีกว่าเรการ์เสียอีก"

แต่อาหญิงของนางโกหก และบิดาก็ทำให้นางผิดหวัง เช่นเดียวกับที่เจมีทำให้นางผิดหวังอยู่ในขณะนี้ *ท่านพ่อไม่ได้หาชายที่ดีกว่าให้ แต่กลับยกข้าให้โรเบิร์ต และคำสาปแช่งของแม็กกีก็แย้มบานราวกับดอกไม้พิษ* หากนางเพียงแต่ได้แต่งงานกับเรการ์ตามที่ทวยเทพตั้งใจไว้ เขาก็จะไม่มีวันหันไปมองนังเด็กผู้หญิงหมาป่านั่นซ้ำสอง *เรการ์คงจะเป็นพระราชาของพวกเราอยู่ทุกวันนี้ และข้าก็จะเป็นราชินีของเขา แม่ของลูกชายเขา*

นางไม่เคยยกโทษให้โรเบิร์ตที่ฆ่าเขา

แต่นั่นแหละ ราชสีห์ไม่ให้อภัยง่ายๆ ดังที่เซอร์บรอนน์แห่งแม่น้ำทมิฬจะได้เรียนรู้ในไม่ช้านี้

เบรียนน์

คนที่ยืนกรานให้พวกนางนำหัวไปด้วยคือไฮล์ ฮันต์ “ทาร์ลีจะต้องการหัวพวกนี้ไปแขวนไว้ที่กำแพง” เขาว่า

“เราไม่มีน้ำมันดินนะ” เบรียนน์ชี้ “เนื้อจะเน่า ปล่อยไว้ที่นี่แหละ” นางไม่ต้องการเดินทางผ่านป่าสนสีเขียวมืดหม่นไปกับหัวของคนที่นางฆ่า

ฮันต์ไม่ยอมฟังเสียง เขาฟันคอของคนตายจนขาดด้วยตัวเอง ผูกผมของทั้งสามหัวไว้ด้วยกัน แล้วห้อยไว้กับอาน เบรียนน์ไม่มีทางเลือกนอกจากพยายามแสร้งทำเป็นว่าไม่มีหัวอยู่ตรงนั้น แต่บางครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามราตรี นางรู้สึกได้ว่าดวงตาของคนตายจับจ้องอยู่ข้างหลัง และครั้งหนึ่งนางฝันว่าได้ยินพวกมันกระซิบกระซาบกัน

ที่แหลมกรงเล็บแตกอากาศทั้งหนาวทั้งเปียกชื้น ขณะที่พวกนางเดินทางย้อนกลับทางเดิม บางวันฝนตก บางวันฝนตั้งเค้าทะมึน พวกนางไม่เคยรู้สึกอบอุ่น แม้แต่เวลาตั้งค่ายพัก เพราะยากที่จะหาไม้แห้งๆ มาพอก่อไฟ

กว่าพวกนางจะเดินทางถึงประตูของเมเดนพูล แมลงวันฝูงใหญ่ก็มารุมตอมหัวพวกนั้น อีกาตัวหนึ่งกินลูกตาของแซ็กเวลไปแล้ว และหนอนคลานยั้วเยี้ยบนหัวของพิกกับทีเมียน เบรียนน์กับพ็อดริกขี่ม้านำหน้าห่างไปร้อยหลามานานแล้ว เพื่อให้กลิ่นเน่าอยู่ห่างออกไปทางด้านหลัง เซอร์ไฮล์อ้างว่าเขาสูญเสียประสาทการได้กลิ่นทั้งหมดไปแล้วพอถึงตอนนั้น “ฝังพวกเขาเถอะ” นางบอกเขาทุกครั้งที่ตั้งค่ายพักแรม แต่ฮันต์ดื้อรั้นไม่ยอมท่าเดียว *เขาคงจะบอกลอร์ดแรนดิลล์ว่าเขาเป็นคนฆ่าคนทั้งสามเป็นแน่*

แต่ด้วยเกียรติของเขา อัศวินผู้นี้ไม่ได้ทำอะไรดังว่า

"อัศวินฝึกหัดคนที่พูดติดอ่างเป็นคนขว้างก้อนหิน" เขาพูด เมื่อเขากับเบรียนน์ถูกนำไปอยู่ต่อหน้าทาร์ลีในลานปราสาทของมูทัน หัวพวกนั้นถูกนำไปให้หัวหมู่ของทหารยาม ซึ่งได้รับคำสั่งให้ทำความสะอาด ชุบน้ำมันดิน และแขวนไว้เหนือประตู "แม่หญิงนักดาบเป็นคนทำทั้งหมดที่เหลือ"

"ทั้งสามคนเลยหรือ" ลอร์ดแรนดิลล์ไม่อยากเชื่อ

"ลักษณะที่นางต่อสู้นั้น นางสามารถฆ่าได้อีกสามคนด้วยซ้ำ"

"และเจ้าหาเด็กผู้หญิงสตาร์คนั่นพบหรือไม่" ทาร์ลีต้องการคำตอบจากนาง

"ไม่พบ นายข้า"

"แต่เจ้ากลับฆ่าหนูบางตัวแทน เจ้าสนุกกับมันไหม"

"ไม่ นายข้า"

"น่าเสียดาย แต่เจ้าก็ได้ลิ้มชิมรสเลือดแล้ว ได้พิสูจน์อะไรก็ตามที่เจ้าตั้งใจจะพิสูจน์แล้ว มันถึงเวลาที่เจ้าจะถอดชุดเกราะโซ่ถักนั่นออกแล้วแต่งกายในแบบที่สมควรอีกครั้ง ที่ท่าเรือมีเรืออยู่หลายลำ ลำหนึ่งจะแวะที่ทาร์ธ ข้าอยากให้เจ้าอยู่บนเรือลำนั้น"

"ขอบคุณ นายข้า แต่ไม่"

สีหน้าของลอร์ดทาร์ลีแสดงว่าเขาไม่ต้องการสิ่งใดมากไปกว่าการเสียบหัวของนางบนไม้เหลาแหลม แล้วปักไว้เหนือประตูเมเดนพูลรวมกับทีเมียน, พิก และแซ็กเวล "เจ้าตั้งใจจะทำเรื่องโง่ๆ นี่ต่อหรือ"

"ข้าตั้งใจจะหาท่านหญิงซานซาให้พบ"

"ถ้านายข้าจะพอใจ" เซอร์ไฮล์พูด "ข้าได้เฝ้าดูนางสู้กับพวกมัมเมอร์ นางแข็งแรงกว่าบุรุษส่วนใหญ่ และรวดเร็ว..."

"*ดาบ* ต่างหากที่เร็ว" ทาร์ลีสวนทันที "นั่นคือธรรมชาติของเหล็กกล้าวาลีเรีย แข็งแรงกว่าบุรุษส่วนใหญ่หรือ ก็ถูกละ นางเป็นคนประหลาด ข้าไม่ปฏิเสธเลย"

คนอย่างเขาจะไม่มีวันรักข้า เบรียนน์คิด *ไม่ว่าข้าจะทำอะไร* "นายข้า ซานดอร์ คลิเกน อาจรู้เรื่องเด็กผู้หญิงคนนั้นบ้าง ถ้าข้าหาเขาพบ..."

“คลิเกนกลายเป็นคนนอกกฎหมายไปแล้ว ตอนนี้ดูเหมือนเขาไปอยู่กับเบริค ดอนแดร์เรียน หรือเปล่า มีคนพูดกันไปหลายกระแส ให้ข้ารู้หน่อยเถอะว่าพวกมันไปซ่อนอยู่ที่ไหน ข้าจะผ่าท้องพวกมัน ลากไส้ออกมาเผาเสียด้วยความยินดียิ่ง เราแขวนคอพวกนอกกฎหมายไปหลายสิบคน แต่พวกตัวหัวหน้ายังรอดเงื้อมมือเราไปได้ อย่างคลิเกน, ดอนแดร์เรียน, นักบวชแดง และตอนนี้ก็หญิงคนนี้ สโตนฮาร์ต...*เจ้า* คิดว่าจะหาพวกมันพบได้อย่างไรในเมื่อข้ายังหาไม่พบ”

“นายข้า ข้า...” นางไม่มีคำตอบที่ดีให้เขา “ทั้งหมดที่ข้าทำได้คือพยายาม”

“ถ้างั้นก็พยายามดู เจ้ามีจดหมายของเจ้าแล้ว และไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากข้า แต่อย่างไรข้าก็จะให้เจ้าอยู่ดี ถ้าเจ้าโชคดี ทั้งหมดที่เจ้าจะได้จากความยากลำบากครั้งนี้คือก้นที่ปวดระบมจากอานม้า ถ้าไม่ บางทีคลิเกนอาจยอมให้เจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปหลังจากที่เขากับพรรคพวกข่มขืนเจ้าแล้ว เจ้าจะคลานกลับไปทาร์ธโดยมีลูกไม่มีพ่อของหมาบางตัวอยู่ในท้องของเจ้า”

เบรียนน์ไม่ใส่ใจคำพูดนั้น “ถ้านายข้าจะพอใจ มีกี่คนที่ร่วมเดินทางไปกับสุนัขล่าเนื้อ”

“หก หรือหกสิบ หรือหกร้อย ดูเหมือนจะขึ้นกับว่าเราถามใคร” เห็นได้ชัดว่าแรนดิลล์ ทาร์ลี อยากจะยุติการสนทนานี้ เขาเริ่มหันไปทางอื่น

“ถ้าอัศวินฝึกหัดของข้ากับข้าจะขออาศัยอยู่กับท่านจนกว่า...”

“จะขออะไรก็ขอไป ข้าจะไม่มีวันทนให้เจ้าอยู่ใต้หลังคาของข้าหรอก”

เซอร์ไฮล์ ฮันต์ ก้าวออกมาข้างหน้า “ถ้านายข้าจะพอใจ ข้าเข้าใจว่านี่ยังคงเป็นหลังคาของลอร์ดมูทัน”

ทาร์ลีมองเซอร์ไฮล์ราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ “มูทันมีความกล้าเท่าหนอน เจ้าไม่ต้องพูดเรื่องมูทันกับข้า สำหรับเจ้า ท่านหญิงของข้า ว่ากันว่าพ่อของเจ้าเป็นคนดี ถ้าเช่นนั้นข้าก็สงสารเขา ชายบางคนได้รับพรให้มีบุตรชาย บางคนมีบุตรสาว ไม่มีชายใดสมควรถูกสาปแช่งให้มีลูกแบบเจ้า ท่านหญิงเบรียนน์ อย่ากลับมาที่เมเดนพูลอีกไม่ว่าจะเป็นหรือตาย ในขณะที่ข้าปกครองที่นี่”

คำพูดก็คือลมปาก เบรียนน์บอกตัวเอง *มันทำร้ายเจ้าไม่ได้ ปล่อยให้มันผ่านตัวเจ้าไป* "แล้วแต่ท่านจะบัญชา นายข้า" นางพยายามจะพูด แต่ทาร์ลีไปเสียก่อนที่นางจะเอ่ยปากออกมา นางเดินไปจากลานเหมือนคนละเมอ ไม่รู้ว่าจะไปแห่งหนใด

เซอร์ไฮล์เดินตามมาทันข้างๆ นาง "มีเรือนพักแรมอยู่หลายแห่ง"

นางสั่นศีรษะ ไม่ต้องการพูดกับไฮล์ ฮันต์

"เจ้ายังจำห่านเหม็นได้ไหม"

ผ้าคลุมไหล่ของนางยังมีกลิ่นของมันติดอยู่ "ทำไมหรือ"

"ไปพบข้าที่นั่นพรุ่งนี้ ตอนเที่ยงวัน อลินลูกพี่ลูกน้องข้าเป็นคนหนึ่งที่ถูกส่งไปตามหาสุนัขล่าเนื้อ ข้าจะพูดกับเขา"

"ท่านจะทำเช่นนั้นทำไม"

"ก็ทำไมจะไม่เล่า หากเจ้าประสบความสำเร็จในสิ่งที่อลินล้มเหลว ข้าก็จะเอาเรื่องนั้นมาล้อเลียนเขาได้หลายปีทีเดียว"

ในเมเดนพูลยังคงมีเรือนพักแรมอยู่หลายแห่ง เซอร์ไฮล์พูดไม่ผิดอย่างไรก็ตามบางแห่งถูกเผาในช่วงที่เมืองถูกปล้นครั้งหนึ่งครั้งใด และยังไม่ได้สร้างใหม่ แห่งที่ยังเหลืออยู่ก็แน่นจนแทบระเบิดด้วยคนจากทัพของลอร์ดทาร์ลี นางกับพ็อดริกไปมาทุกแห่งในบ่ายวันนั้น แต่ไม่มีแห่งใดมีเตียงว่างเลย

"ท่านเซอร์ ท่านหญิงของข้า" พ็อดริกเรียกนางขณะที่ดวงอาทิตย์กำลังคล้อยต่ำ "ยังมีเรือ เรือมีเตียง เปล หรือไม่ก็เตียงแขวน"

คนของแรนดิลล์ยังคงเดินด้อมๆ มองๆ อยู่ที่ท่าเทียบเรือ มากันมากมายราวกับแมลงวันที่ตอมหัวของพวกมัมเมอร์บ้าเลือดสามคนนั้น แต่นายหมู่จำเบรียนน์ได้และปล่อยให้นางผ่านไป ชาวประมงแถวนั้นกำลังผูกเรือเพื่อพักงานและร้องขายปลาที่จับได้ในวันนั้น แต่ที่นางสนใจคือเรือลำใหญ่กว่าที่เดินทางฝ่าผืนน้ำที่มีพายุจัดของทะเลแคบ มีเรือเช่นนี้จอดอยู่หกลำ แต่มีอยู่ลำหนึ่งเป็นเรือกรรเชียงชื่อ *ธิดาไททัน* กำลังถอนสมอเพื่อจะออกเดินทางตอนน้ำขึ้นยามค่ำ เบรียนน์กับพ็อดริก เพย์น เดินดูเรือที่เหลืออยู่หลายรอบ เจ้าของเรือ *สาวน้อยกัลล์ทาวน์* คิดว่าเบรียนน์เป็นนางโลมและบอกพวกนางว่าเรือของเขาไม่ใช่เรือนสำราญ มือฉมวกบนเรือล่าปลาวาฬลำหนึ่งจากอิบเบ็นเสนอซื้อ

เด็กชายของนาง แต่ทั้งสองมีโชคดีกว่านี้กับเรือลำอื่น เบรียนน์ซื้อส้มผลหนึ่งให้พ็อดริกจากเรือชื่อ *นักท่องทะเล* ที่เพิ่งมาจากโอลด์ทาวน์ โดยผ่านไทรอช, เพนทอส และดัสเคนเดล "ต่อไปก็กัลล์ทาวน์" นายเรือบอกนาง "จากนั้นอ้อมแหลมนิ้วไปซิสเตอร์ตัน กับไวท์ฮาร์เบอร์ ถ้าคลื่นลมดี เรือนี่สะอาด *นักท่องทะเล* ไม่ค่อยมีหนูมากเหมือนเรือส่วนใหญ่ และเรามีไข่สดๆกับเนยปั่นใหม่บนเรือด้วย ท่านหญิงของข้ากำลังจะหาเรือไปทางเหนือหรือ"

"ไม่ใช่" *ยังไม่ไป* นางอยากไป แต่...

ขณะที่ทั้งสองเดินไปยังท่าเทียบเรือถัดไป พ็อดริกเดินลากเท้าและพูดขึ้น "ท่านเซอร์ ท่านหญิงของข้า แล้วถ้าท่านหญิงของข้ากลับบ้านไปแล้วล่ะ ข้าหมายถึงท่านหญิงอีกคนของข้าน่ะ ท่านเซอร์ ท่านหญิงซานซา"

"พวกนั้นเผาบ้านของเธอไปแล้ว"

"แต่ถึงอย่างนั้น *ทวยเทพ* ของเธอก็อยู่ที่นั่น และทวยเทพไม่มีวันตาย"

ทวยเทพไม่มีวันตาย แต่เด็กผู้หญิงน่ะตายได้ "ทีเมียนเป็นคนโหดร้ายและเป็นฆาตกร แต่ข้าไม่คิดว่าเขาโกหกเรื่องสุนัขล่าเนื้อ เรายังไปทางเหนือไม่ได้จนกว่าจะรู้แน่ ยังจะมีเรือลำอื่นๆอีก"

ในที่สุดทั้งสองก็ได้ที่พักค้างคืนตรงปลายตะวันออกสุดของอ่าว บนเรือสินค้าที่ถูกพายุซัดกระหน่ำจนยับเยินลำหนึ่งชื่อ *ท่านหญิงแห่งมีร์* เรือลำนี้เอียงกระเท่เร่อย่างน่ากลัว ด้วยถูกพายุซัดเสากระโดงหายไปรวมทั้งชีวิตลูกเรือครึ่งหนึ่ง แต่เจ้าของไม่มีเงินพอจะซ่อมแซมเรือใหม่ เขาจึงยินดีรับเงินสองสามสตางค์จากเบรียนน์ และยอมให้นางกับพ็อดพักในห้องว่างห้องหนึ่ง

ทั้งสองหลับไม่สนิททั้งคืน เบรียนน์ตื่นสามครั้ง ครั้งหนึ่งเมื่อฝนเริ่มตก อีกครั้งหนึ่งเมื่อมีเสียงออดแอดที่ทำให้นางนึกว่าดิ๊กผู้คล่องแคล่วกำลังย่องเข้ามาจะฆ่านาง ครั้งที่สองนี้นางตื่นขึ้นโดยมีมีดอยู่ในมือ แต่ก็ไม่มีอะไร นางต้องใช้เวลาครู่หนึ่งท่ามกลางความมืดของห้องพักเล็กแคบแห่งนี้ จึงจำได้ว่าดิ๊กผู้คล่องแคล่วตายไปแล้ว เมื่อนางล่องลอยเข้าสู่นิทราอีกครั้งในที่สุด คราวนี้นางฝันถึงคนที่นางฆ่าไปแล้ว พวกเขาเต้นรำรอบตัวนาง ล้อเลียนนาง หยิกนาง ขณะที่นางฟาดฟันดาบเข้าใส่ นางฟันพวกนั้นทุกคนเป็นริ้วๆเปื้อนเลือด แต่

พวกเขาก็ยังกลุ้มรุมอยู่รอบตัว...ทั้งแช็กเวล, ทีเมียน และพิก อ้อ แล้วก็แรนดิลล์ ทาร์ลี ด้วย กับวาร์โก โฮต และรอนเน็ต คอนนิงตัน แดง รอนเน็ตคีบดอกกุหลาบไว้ระหว่างนิ้ว พอเขายื่นมันให้นาง นางกลับตัดมือเขาขาด

นางตื่นขึ้นด้วยเหงื่อโซมกาย และใช้เวลาตลอดคืนที่เหลือขดตัวอยู่ใต้ผ้าคลุมไหล่ ฟังเสียงฝนที่ตกกระทบดาดฟ้าเรือเหนือศีรษะ คืนนั้นอากาศเลวร้าย นางได้ยินเสียงฟ้าร้องไกลๆเป็นครั้งคราว และนึกถึงเรือของชาวบราวอสที่แล่นออกไปกับกระแสน้ำขึ้นยามค่ำลำนั้น

เช้าวันรุ่งขึ้น นางไปที่ห่านเหม็นอีกครั้ง ปลุกหญิงเจ้าของผู้สกปรกรุงรัง และจ่ายเงินค่าไส้กรอกมันเยิ้ม ขนมปังปิ้ง เหล้าองุ่นครึ่งจอก น้ำต้มหนึ่งเหยือก และถ้วยสะอาดสองใบ หญิงผู้นั้นหรีตาดูเบรียนน์ขณะที่นางยกน้ำขึ้นตั้งเตา “ท่านคือคนตัวใหญ่ที่ไปกับดิ๊กผู้คล่องแคล่ว ข้าจำได้ เขาโกงท่านหรือ”

“เปล่า”

“ข่มขืนท่านหรือ”

“เปล่า”

“ขโมยม้าท่านหรือ”

“เปล่า เขาถูกพวกนอกกฎหมายฆ่าตาย”

“พวกนอกกฎหมายหรือ” นางดูอยากรู้อยากเห็นมากกว่าจะตกใจ “ข้าคิดอยู่เสมอว่าดิ๊กอาจโดนแขวนคอ หรือไม่ก็ถูกส่งไปที่ผากำแพงโน่น”

พวกนางกินขนมปังปิ้งและไส้กรอกครึ่งหนึ่ง พ็อดริก เพย์น กินกลั้วน้ำรสเหล้าองุ่น ส่วนเบรียนน์ดื่มเหล้าองุ่นผสมน้ำทีละนิดและนึกสงสัยว่าเหตุใดนางจึงมาที่นี่ ไฮล์ ฮันต์ ไม่ใช่อัศวินที่แท้จริง ใบหน้าซื่อสัตย์ของเขาเป็นเพียงหน้ากากของพวกละครใบ้ *ข้าไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเขา ข้าไม่ต้องการการปกป้องจากเขา และข้าไม่ต้องการเขา* นางบอกตัวเอง *บางทีเขาอาจไม่มาด้วยซ้ำ ที่บอกให้ข้ามาพบเขาที่นี่ก็เป็นแค่การเล่นตลกอีกเรื่องเท่านั้น*

นางกำลังลุกขึ้นจะไปพอดีเมื่อเซอร์ไฮล์มาถึง “ท่านหญิงของข้า พ็อดริก” เขาเหลือบดูจอก จาน และไส้กรอกที่กินไปครึ่งหนึ่งและกำลังเย็นลงอยู่ในแอ่ง

ไขมัน พูดว่า “ให้ตายเถอะ ข้าหวังว่าเจ้าไม่ได้กินอาหารที่นี่นะ”

“เราจะกินอะไรไม่เห็นเกี่ยวกับท่าน” เบรียนน์พูด “ท่านพบลูกพี่ลูกน้องของท่านหรือเปล่า เขาบอกอะไรบ้าง”

“มีคนเห็นซานดอร์ คลิเกน ครั้งสุดท้ายที่ซอลต์แพนส์ วันที่มีการปล้น จากนั้นเขาขี่ม้าไปทางตะวันตก ไปตามแม่น้ำสามง่าม”

นางขมวดคิ้ว “แม่น้ำสามง่ามยาวมาก”

“ใช่ แต่ข้าคิดว่าหมาของเราคงไปไม่ไกลจากปากแม่น้ำมากนักหรอก ดูเหมือนว่าเวสเทอรอสหมดเสน่ห์สำหรับเขาแล้ว ที่ซอลต์แพนส์เขาเที่ยวหา *เรือ* ลำหนึ่ง” เซอร์ไฮล์ดึงม้วนหนังแกะออกมาจากรองเท้าบู๊ต ผลักไส้กรอกไปข้างหนึ่ง แล้วคลี่มันออก ปรากฏว่าเป็นแผนที่แผ่นหนึ่ง “สุนัขล่าเนื้อฆ่าคนของพี่ชายเขาตายไปสามคนที่เรือนพักแรมเก่าตรงทางแยก ตรงนี้เขานำคนเข้าปล้นซอลต์แพนส์ ตรงนี้” เขาเคาะนิ้วลงที่ซอลต์แพนส์ “เขาอาจติดกับก็ได้ เพราะพวกเฟรย์อยู่ที่ทวินส์ตรงนี้ ส่วนดาร์รีกับฮาร์เรนฮอลอยู่ทางใต้ข้ามแม่น้ำสามง่ามไป ทางตะวันตกเขาจะเจอพวกแบล็กวู้ดกับแบร็กเคนสู้กันอยู่ ส่วนลอร์ดแรนดิลล์อยู่ที่เมเดนพูลนี่ ถนนที่ไปแคว้นหุบเขาก็ถูกปิดเพราะหิมะ ต่อให้เขาผ่านพวกชนบนภูเขาไปได้ก็ตาม แล้วหมาตัวหนึ่งจะไปไหนได้”

“ถ้าเขาอยู่กับดอนแดร์เรียน...”

“เขาไม่ได้อยู่ อลินแน่ใจเรื่องนี้ คนของดอนแดร์เรียนกำลังหาตัวเขาอยู่เหมือนกัน พวกนั้นประกาศว่าตั้งใจจะแขวนคอเขาสำหรับเรื่องที่เขาทำที่ซอลต์แพนส์ พวกนั้นไม่มีส่วนร่วมด้วย แต่ลอร์ดแรนดิลล์ป่าวประกาศว่าพวกนั้นมีส่วน โดยหวังจะทำให้พวกชาวบ้านเป็นปรปักษ์กับเบริคและพี่น้องของเขา เขาจะไม่มีวันจับลอร์ดสายฟ้าคนนี้ได้ตราบใดที่พวกชาวบ้านยังปกป้องเขาอยู่ และยังมีคนอีกกลุ่มหนึ่ง หัวหน้าเป็นสตรีชื่อสโตนฮาร์ต...ชู้รักของลอร์ดเบริค ตามที่มีคนพูดกัน ว่ากันว่านางถูกพวกเฟรย์จับแขวนคอ แต่ดอนแดร์เรียนจูบนาง ทำให้นางกลับฟื้นคืนชีพ และตอนนี้นางจะไม่ตายอีก ดอนแดร์เรียนก็เหมือนกัน” เบรียนน์พิจารณาดูแผนที่ “ถ้ามีคนเห็นคลิเกนเป็นครั้งสุดท้ายที่ซอลต์แพนส์ นั่นก็จะเป็นที่ที่เราจะพบร่องรอยของเขา”

“ไม่มีใครเหลืออยู่ที่ซอลต์แพนส์แล้ว นอกจากอัศวินเฒ่าคนหนึ่งที่

หลบซ่อนอยู่ในปราสาทของเขา อลินบอก"

"ถึงอย่างนั้น ที่นั่นก็ควรเป็นที่ที่จะเริ่มต้น"

"มีชายคนหนึ่ง" เซอร์ไฮล์บอก "เป็นนักบวช เขาผ่านเข้าประตูของข้ามาในวันก่อนที่เจ้าจะมาถึง เขาชื่อเมอริบัลด์ เกิดและโตแถวแม่น้ำ และรับใช้อยู่ที่นี่มาตลอดชีวิต พรุ่งนี้เขาจะออกเดินทางตามที่เคย โดยจะแวะที่ซอลต์-แพนส์เสมอ เราควรไปกับเขา"

เบรียนน์เงยหน้าขึ้นทันที *"เราหรือ"*

"ข้าจะไปกับเจ้า"

"ไม่ได้"

"งั้น ข้าจะไปซอลต์แพนส์กับนักบวชเมอริบัลด์ เจ้ากับพ็อดริกจะไปที่ไหนก็ช่างหัวเจ้า"

"ลอร์ดแรนดิลล์สั่งให้ท่านตามข้าอีกหรือไร"

"เขาสั่งให้ข้าอยู่ห่างๆ เจ้า ลอร์ดแรนดิลล์มีความเห็นว่าเจ้าอาจจะรู้ประสามากขึ้นถ้าโดนข่มขืนหนักๆ สักที"

"งั้นท่านจะไปกับข้าทำไม"

"ไปทำอย่างที่ว่าไง หรือไม่ก็กลับไปเฝ้าประตูตามเดิม"

"ถ้านายของท่านสั่ง..."

"เขาไม่ใช่นายของข้าอีกต่อไปแล้ว"

คำตอบนั้นทำให้นางตะลึง "ท่านพ้นจากการรับใช้เขาแล้วหรือ"

"ท่านลอร์ดบอกข้าว่าเขาไม่ต้องการดาบของข้า หรือความอวดดีของข้าอีกต่อไป ซึ่งรวมๆ แล้วมันก็คือเรื่องเดียวกันนั่นแหละ ตั้งแต่นี้ไปข้าจะสนุกกับชีวิตผจญภัยของอัศวินพเนจร...แต่ถ้าเราหาซานซา สตาร์ค พบเข้าจริงๆ ข้าฝันว่าเราจะได้รับรางวัลอย่างงาม"

ทองคำกับที่ดิน นั่นคือสิ่งที่เขามองเห็นในเรื่องนี้ "ข้าตั้งใจจะช่วยเด็กสาวผู้นั้น ไม่ได้คิดขายเธอ ข้าให้สัตย์สาบานไว้แล้ว"

"ข้าจำไม่ได้ว่าข้าสาบานไว้ด้วยนี่"

"นั่นคือเหตุผลว่าทำไมท่านถึงมากับข้าไม่ได้"

เช้าวันรุ่งขึ้น พวกนางออกเดินทางขณะที่ดวงอาทิตย์กำลังขึ้น

เป็นขบวนที่แปลกพิลึก เซอร์ไฮล์ขี่ม้าสีน้ำตาลแดง เบรียนน์ขี่นางม้าตัวสูงสีเทาของนาง พ็อดริก เพย์น นั่งคร่อมวัวตอนหลังแอ่น ส่วนนักบวชเมอริบัลด์เดินถือไม้เท้ายาวอยู่ข้างๆ พวกนาง นำหน้าลาตัวเล็กกับสุนัขตัวโตลานั้นบรรทุกสัมภาระหนักอึ้งจนเบรียนน์นึกหวั่นๆ ว่าหลังมันอาจจะหัก "อาหารสำหรับคนจนกับผู้หิวโหยที่ดินแดนลุ่มแม่น้ำ" นักบวชเมอริบัลด์บอกพวกนางที่ประตูเมืองเมเดนพูล "เมล็ดพืช ลูกนัทกับผลไม้แห้ง ข้าวโอ๊ตต้ม แป้งสาลี ขนมปังข้าวบาร์เลย์ เนยแข็งสีเหลืองสามก้อนกลมจากเรือนพักแรมข้างประตูคนโง่ ปลาค้อดเค็มสำหรับตัวข้า เนื้อแกะเค็มสำหรับเจ้าหมา...อ้อ และเกลือด้วย หัวหอม แครอต หัวเทอร์นิป ถั่วสองกระสอบ ข้าวบาร์เลย์สี่กระสอบ ส้มเก้ากระสอบ ข้ามีจุดอ่อนเรื่องส้ม ข้าขอสารภาพ ข้าได้ส้มพวกนี้มาจากกะลาสีเรือ และกลัวว่าจะเป็นชุดสุดท้ายที่ข้าจะได้กินจนกว่าจะถึงฤดูใบไม้ผลิ"

เมอริบัลด์เป็นนักบวชที่ไม่มีวิหารประจำ ตามลำดับขั้นทางศาสนาแล้วเขาสูงกว่าพวกพี่น้องขอทานเพียงขั้นเดียว มีนักบวชแบบเขาหลายร้อยคนเป็นพวกที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าเก่าขาด งานที่ต่ำต้อยของพวกเขาคือเดินย่ำจากหมู่บ้านเล็กกระจ้อยร่อยแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง เพื่อประกอบพิธีศักดิ์สิทธิ์ พิธีแต่งงาน และการอภัยบาป คนที่เขาไปเยือนได้รับการคาดหมายว่าต้องหาอาหารมาเลี้ยงดูและให้ที่พัก แต่คนส่วนใหญ่ก็ยากจนพอๆ กับเขา เมอริบัลด์จึงไม่อาจรั้งรออยู่ที่หนึ่งที่ใดได้นานเกินไปโดยไม่ทำความลำบากแก่เจ้าบ้าน บางครั้งเจ้าของเรือนพักแรมใจอารีจะอนุญาตให้เขานอนในครัวหรือคอกม้า และมีวิหารกับป้อมที่มั่น และแม้แต่ปราสาทสองสามแห่งที่เขารู้ว่าจะได้รับการต้อนรับด้วยไมตรี ในที่ที่ไม่มีสถานที่เช่นนั้นอยู่ใกล้ เขาก็จะนอนใต้ต้นไม้หรือพุ่มไม้ "มีพุ่มไม้ดีๆ อยู่มากในดินแดนลุ่มแม่น้ำ" เมอริบัลด์ว่า "ดีที่สุดต้องเป็นพุ่มไม้อายุมากๆ ถ้าได้แบบร้อยปีก็สุดยอดไม่มีอะไรสู้ ในพุ่มไม้แบบนั้นคนเรานอนได้อุ่นสบายดีนักเหมือนนอนในเรือนพักแรม และยังไม่ต้องกลัวพวกตัวเรือดมากเท่าด้วย"

นักบวชผู้นี้อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เขาสารภาพอย่างหน้าชื่นระหว่างทาง แต่เขารู้จักบทสวดภาวนาราวร้อยบท และท่องข้อความยาวๆ จาก *ดาวเจ็ดแฉก*

ได้ขึ้นใจ ซึ่งก็เพียงพอแล้วสำหรับใช้งานตามหมู่บ้าน ใบหน้าของเขามีรอยแผลเป็นและกร้านลม ผมสีเทาดกหนา หางตามีรอยยับย่น แม้จะเป็นคนร่างใหญ่สูงหกฟุต แต่วิธีที่เขาเดินก้มงุดไปข้างหน้าทำให้ดูเหมือนเตี้ยกว่าที่เป็นจริงมาก มือใหญ่หยาบเหมือนหนังสัตว์ ข้อนิ้วแดง และมีขี้ดินติดใต้เล็บ เขามีเท้าที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่เบรียนน์เคยเห็น เปลือยเปล่า ดำ และแข็งราวกับเขาสัตว์

“ข้าไม่เคยสวมรองเท้ามายี่สิบปีแล้ว” เขาบอกเบรียนน์ “ในปีแรก ข้ามีแผลพุพองมากกว่าที่ข้ามีนิ้วเท้าเสียอีก ฝ่าเท้าก็เลือดไหลเหมือนหมูเวลาเหยียบก้อนหินแข็งๆ แต่ข้าสวดภาวนาและเทพช่างรองเท้าบนโน้นก็เปลี่ยนหนังของข้าให้กลายเป็นหนังสัตว์”

“ไม่มีเทพช่างรองเท้าบนโน้นนี่” พ็อดริกพูด

“มีสิ พ่อหนุ่ม...แต่เจ้าอาจเรียกท่านด้วยชื่ออื่น บอกข้าสิ ในบรรดาทวยเทพทั้งเจ็ด เจ้ารักองค์ไหนมากที่สุด”

“เทพนักรบ” พ็อดริกตอบโดยไม่ลังเลแม้แต่วินาทีเดียว

เบรียนน์กระแอม “ที่อีเวนฟอลล์ นักบวชของพ่อข้าพูดเสมอว่ามีเทพเพียงองค์เดียวเท่านั้น”

“เทพองค์เดียวมีเจ็ดภาค เป็นเช่นนั้น ท่านหญิงของข้า และท่านทำถูกแล้วที่พูดออกมาเช่นนั้น แต่ความลึกลับแห่งทวยเทพทั้งเจ็ดผู้เป็นหนึ่งเดียวไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับชาวบ้านธรรมดาที่จะเข้าใจ และข้าก็ไม่ได้เป็นอะไรเลยถ้าไม่ใช่คนธรรมดา ข้าจึงพูดถึงทวยเทพทั้งเจ็ด” เมอริบัลด์หันกลับไปหาพ็อดริก “ข้าไม่เคยพบเด็กผู้ชายคนไหนที่ไม่รักเทพนักรบ แต่ข้าแก่แล้ว และด้วยความที่แก่ ข้าก็เลยรักเทพช่างเหล็ก ถ้าไม่มีงานของท่าน เทพนักรบจะปกป้องสิ่งใดเล่า ทุกเมืองมีช่างเหล็ก และทุกปราสาทด้วย ช่างเหล็กทำคันไถที่เราต้องใช้ปลูกพืช ทำตะปูที่เราใช้ต่อเรือ ทำเกือกเหล็กเพื่อช่วยรักษากีบเท้าม้าที่ซื่อสัตย์ของเรา ทำดาบที่วาวับให้ลอร์ดของเรา ไม่มีใครสงสัยในคุณค่าของช่างเหล็ก ดังนั้นเราจึงตั้งชื่อเทพองค์หนึ่งในเจ็ดนี้เพื่อเป็นเกียรติแก่พวกเขา แต่เราก็อาจเรียกท่านว่าเทพชาวไร่หรือเทพชาวประมง เทพช่างไม้ หรือเทพช่างรองเท้า ก็ได้เหมือนกัน ท่านจะทำงานอะไรก็ไม่สำคัญ ที่สำคัญคือท่านทำงานเทพบิดาปกครอง เทพนักรบต่อสู้ เทพช่างเหล็กทำงานใช้แรง พวกท่านทำงาน

ร่วมกันเพื่อทุกอย่างที่ถูกต้องเหมาะสมสำหรับคนเรา เทพช่างรองเท้าเป็นภาคหนึ่งของเทพช่างเหล็กเช่นเดียวกับที่เทพช่างเหล็กเป็นภาคหนึ่งของหัวหน้าทวยเทพ เทพช่างรองเท้านี่แหละที่ได้ยินคำสวดภาวนาของข้าและเยียวยาเท้าข้า"

"ทวยเทพมีเมตตา" เซอร์ไฮล์พูดเสียงแห้ง "แต่เหตุใดต้องลำบากทวยเทพด้วย ในเมื่อท่านอาจสวมรองเท้าเสียก็ได้"

"การเดินเท้าเปล่าเป็นการใช้โทษบาปของข้า แม้แต่นักบวชผู้ศักดิ์สิทธิ์ก็ยังเป็นคนบาปได้ และเนื้อหนังมังสาของข้าก็อ่อนแอเท่าที่จะอ่อนแอได้ ข้าเคยเป็นหนุ่มที่เต็มเปี่ยมด้วยพลัง และพวกสาวๆ...นักบวชคนหนึ่งอาจดูกล้าหาญราวกับเจ้าชายได้ ถ้าเขาเป็นชายเพียงคนเดียวที่ท่านรู้จักที่เคยเดินทางจากหมู่บ้านของท่านไกลกว่าหนึ่งไมล์ ข้าจะท่องข้อความจาก *ดาวเจ็ดแฉก* ให้พวกนางฟัง เล่มที่ได้ผลที่สุดคือเล่มสาวพรหมจรรย์ โอ ข้าเป็นคนชั่วช้านัก ก่อนที่จะโยนรองเท้าทิ้ง ข้าละอายยิ่งเมื่อนึกถึงสาวพรหมจรรย์ทุกคนที่ข้าพร่าความบริสุทธิ์"

เบรียนน์นั่งกระสับกระส่ายอยู่บนอานม้า ใจประหวัดถึงค่ายพักเชิงกำแพงของไฮการ์เด้น และเงินพนันที่เซอร์ไฮล์กับคนอื่นๆ วางเดิมพันเพื่อดูว่าใครจะได้หลับนอนกับนางเป็นคนแรก

"เรากำลังหาเด็กสาวคนหนึ่ง" พ็อดริก เพย์น เผยความลับ "เป็นเด็กสาวจากตระกูลสูง อายุสิบสามปี ผมสีน้ำตาลแดง"

"ข้าเข้าใจว่าพวกท่านกำลังตามหาพวกนอกกฎหมาย"

"พวกนั้นด้วย" พ็อดริกยอมรับ

"ผู้เดินทางส่วนมากทำทุกอย่างที่จะหลีกเลี่ยงคนพวกนั้น" นักบวชเมอริบัลด์บอก "แต่พวกท่านกลับตามหาพวกมัน"

"เราตามหาคนนอกกฎหมายแค่คนเดียว" เบรียนน์พูด "สุนัขล่าเนื้อ"

"เซอร์ไฮล์ก็บอกข้าอย่างนั้น ขอทวยเทพทั้งเจ็ดช่วยพวกเจ้าด้วยเถอะแม่หนู คนพูดกันว่าเขาทิ้งทารกที่ถูกฆ่าอย่างทารุณกับสาวที่ถูกข่มขืนไว้ข้างหลังเป็นทาง หมาบ้าแห่งซอลต์แพนส์ ข้าได้ยินคนเรียกเขาอย่างนั้น คนดีๆ จะต้องการอะไรจากคนแบบนั้นกัน"

"เด็กสาวที่พ็อดริกพูดถึงอาจอยู่กับเขาก็ได้"

"จริงหรือ ถ้าเช่นนั้นเราก็ต้องสวดภาวนาเพื่อเด็กที่น่าสงสารคนนี้แล้ว"

และเพื่อข้าด้วย เบรียนน์นึก *คำสวดภาวนาสำหรับข้าด้วย ขอเทพหญิงชราจงชูตะเกียงของท่านและนำทางข้าไปสู่ท่านหญิงซานซาด้วยเถิด และขอเทพนักรบมอบพละกำลังให้แขนข้า เพื่อข้าจะได้ต่อสู้ปกป้องนาง* แต่นางไม่ได้พูดถ้อยคำนั้นออกมาดังๆ ต้องไม่ใช่ที่ที่ไฮล์ ฮันต์ อาจได้ยินและล้อเลียนความอ่อนแอแบบสตรีของนาง

ในเมื่อนักบวชเมอริบัลด์เดินเท้าและลาของเขาแบกสัมภาระหนักเช่นนั้น การเดินทางจึงไปได้ช้าตลอดวันนั้น พวกนางไม่ได้ใช้ถนนสายหลักที่มุ่งไปทางตะวันตก ถนนที่ครั้งหนึ่งเบรียนน์เคยเดินทางไปกับเซอร์เจมี ตอนที่มาอีกทางหนึ่งแล้วพบว่าเมเดนพูลถูกปล้น ทั้งเมืองเต็มไปด้วยซากศพ พวกนางเดินทางมุ่งตะวันตกเฉียงเหนือแทน เลียบชายฝั่งอ่าวปูไปตามเส้นทางคดเคี้ยวและเล็กเสียจนมันไม่ปรากฏอยู่บนแผนที่หนังแกะอันล้ำค่าของเซอร์ไฮล์ทั้งสองผืน เนินเขาสูงชัน หนองน้ำสีดำคล้ำ และป่าสนของแหลมกรงเล็บแตกไม่มีให้เห็นทางด้านนี้ของเมเดนพูล ดินแดนที่พวกนางเดินทางผ่านไปนี้เป็นพื้นที่ต่ำและเปียกแฉะ เป็นที่รกร้างที่มีเนินทรายและบึงน้ำเค็มใต้โค้งฟ้าสีเทาอมน้ำเงินอันกว้างใหญ่ไพศาล ถนนมักหายเข้าไปท่ามกลางพงอ้อและบึงที่น้ำท่วมช่วงน้ำขึ้น แล้วไปโผล่อีกทีไกลออกไปหนึ่งไมล์ข้างหน้า เบรียนน์รู้ว่าหากไม่มีเมอริบัลด์มาด้วย พวกนางต้องหลงทางอย่างแน่นอน พื้นดินมักจะอ่อนยวบ ดังนั้นบางแห่งนักบวชจะเดินนำหน้า โดยใช้ไม้เท้ากระทุ้งพื้นเพื่อให้แน่ใจก่อนย่างเหยียบ ไม่มีต้นไม้สักต้นในรัศมีหลายโยชน์ มีแต่ทะเล ท้องฟ้า และทราย

ไม่มีดินแดนแห่งไหนจะแตกต่างจากทาร์ธได้มากไปกว่านี้อีกแล้ว ทาร์ธมีภูเขาและน้ำตก ทุ่งหญ้าบนที่สูง และหุบเขาที่มีร่มเงาปกคลุม แต่เบรียนน์คิดว่าที่นี่ก็งามในแบบของมันเอง พวกนางข้ามลำธารที่ไหลเอื่อยสิบกว่าสายที่มีชีวิตชีวาด้วยกบและจิ้งหรีด มองดูนกทะเลล่องลมอยู่สูงเหนืออ่าว ได้ยินนกแซนด์ไปเปอร์ร้องท่ามกลางเนินทราย ครั้งหนึ่งมีสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งวิ่งตัดหน้าทำให้สุนัขของเมอริบัลด์เห่าอย่างดุเดือด

และมีผู้คนด้วย บางคนอยู่ในบ้านดินโคลนและฟางปลูกอยู่ท่ามกลาง

พงอ้อ บางคนตกปลาอยู่ในอ่าวด้วยเรือกลมลำเล็กๆ ทำด้วยหนังสัตว์ และสร้างบ้านบนเสาไม้ง่อนแง่นเหนือเนินทราย ดูเหมือนว่าส่วนใหญ่จะอยู่โดยลำพัง พ้นสายตาบ้านเรือนของมนุษย์อื่นนอกจากของตน พวกเขาส่วนใหญ่ดูจะเป็นชาวบ้านที่ขลาดอาย แต่พอใกล้เที่ยง เจ้าหมาเริ่มเห่าอีกครั้ง มีสตรีสามคนโผล่ออกมาจากพงอ้อ นำตะกร้าสานใส่หอยกาบจนเต็มมาให้เมอริบัลด์ เขามอบส้มผลหนึ่งให้แต่ละคนเป็นการตอบแทน แม้ว่าหอยกาบจะมีอยู่ดาษดื่นราวกับโคลนในพื้นที่แถบนี้ และส้มเป็นของหายากและราคาแพง สตรีคนหนึ่งชรามากแล้ว อีกคนหนึ่งท้องแก่ และอีกคนยังเป็นเด็กสาวที่สดใสและสวยงามราวกับดอกไม้ในฤดูใบไม้ผลิ เมื่อเมอริบัลด์นำสตรีทั้งสามเดินห่างออกไปเพื่อฟังคำสารภาพบาป เซอร์ไฮล์หัวเราะหึหึ พูดว่า “ดูเหมือนมีทวยเทพเดินมากับเราด้วย...อย่างน้อยก็เทพสาวพรหมจรรย์ เทพมารดา และเทพหญิงชรา” พ็อดริกทำหน้าพิศวงจนเบรียนน์ต้องบอกเขาว่าไม่ใช่ ทั้งสามเป็นเพียงสตรีชาวบึงเท่านั้น

หลังจากนั้น เมื่อพวกนางเดินทางกันต่อ เบรียนน์หันไปหานักบวชเอ่ยว่า “คนพวกนี้อยู่ห่างจากเมเดนพูลระยะขี่ม้าไม่ถึงหนึ่งวัน แต่การต่อสู้กลับไม่ได้แตะต้องพวกเขาเลย”

“พวกนี้แทบไม่มีอะไรให้แตะต้อง ท่านหญิงของข้า สมบัติของพวกเขามีแต่หอยกับหินและเรือหนัง อาวุธที่ดีที่สุดคือมีดเหล็กสนิมเขรอะ พวกนี้เกิดมา มีชีวิต รัก แล้วก็ตาย พวกเขารู้ว่าลอร์ดมูทันเป็นผู้ปกครองดินแดนที่เขาอยู่ แต่น้อยคนนักที่เคยเห็นเขา และริเวอร์รันกับคิงส์แลนดิ้งเป็นแค่ชื่อสำหรับคนพวกนี้”

“แต่พวกเขารู้จักทวยเทพ” เบรียนน์พูด “ข้าคิดว่านั่นเป็นงานของท่านนานเท่าไหร่แล้วที่ท่านท่องอยู่ในดินแดนลุ่มแม่น้ำนี่”

“อีกไม่นานก็จะครบสี่สิบปี” นักบวชตอบ และสุนัขของเขาก็เห่าเสียงดังออกมาครั้งหนึ่ง “จากเมเดนพูลกลับไปเมเดนพูล การเดินทางเป็นวงกลมของข้าใช้เวลาราวครึ่งปี และบ่อยครั้งที่นานกว่านั้น แต่ข้าจะไม่พูดว่าข้ารู้จักแม่น้ำสามง่าม ข้าเห็นปราสาทของพวกลอร์ดผู้ยิ่งใหญ่เพียงแวบๆ จากไกลๆ แต่ข้ารู้จักเมืองที่เป็นตลาดและป้อมที่มั่น พวกหมู่บ้านที่เล็กเกินกว่าจะมีชื่อ

พุ่มไม้ เนินเขา ลำธารเล็กๆที่คนกระหายน้ำดื่มได้ และถ้ำที่จะเข้าไปพักได้ ถนนที่พวกชาวบ้านใช้ เส้นทางคดเคี้ยวมีแต่โคลนที่ไม่ปรากฏอยู่ในแผนที่แผ่นใด ข้าก็รู้จัก" เขาหัวเราะหึหึ "ข้าควรรู้จักสิ เพราะเท้าของข้าย่ำไปทุกตารางนิ้ว กว่าสิบเที่ยวแล้ว"

ถนนเล็กๆเป็นถนนที่พวกนอกกฎหมายใช้ และถ้ำก็เป็นที่ที่เหมาะสำหรับคนที่ถูกตามล่าจะซ่อนตัว ความหวาดระแวงวูบหนึ่งทำให้เบรียนน์นึกสงสัยว่าเซอร์ไฮล์รู้จักชายผู้นี้ดีเพียงใด "มันต้องเป็นชีวิตที่เดียวดายทีเดียว ท่านนักบวช"

"ทวยเทพทั้งเจ็ดอยู่กับข้าเสมอ" เมอริบัลด์พูด "และข้ามีผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ กับเจ้าหมา"

"สุนัขของท่านมีชื่อไหม" พ็อดริก เพย์น ถาม

"มันต้องมีสิ" เมอริบัลด์ตอบ "แต่มันไม่ใช่หมาของข้า ไม่ใช่"

สุนัขเห่าและกระดิกหาง มันเป็นสุนัขตัวใหญ่ขนยุ่ง หนักราวสิบสโตนเป็นอย่างน้อย แต่ท่าทางเป็นมิตร

"แล้วใครเป็นเจ้าของมันล่ะ" พ็อดริกถาม

"อ้าว ก็ตัวมันเองน่ะสิ และทวยเทพทั้งเจ็ดด้วย ส่วนชื่อนั้น มันไม่ได้บอกข้าว่าชื่ออะไร ข้าเลยเรียกมันว่าเจ้าหมา"

"อ้อ" เห็นได้ชัดว่าพ็อดริกงุนงงกับหมาที่ชื่อเจ้าหมา เด็กชายขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพูดว่า "ข้าก็เคยมีหมาอยู่ตัวหนึ่งตอนที่ข้ายังเด็ก ข้าเรียกมันว่าฮีโร่"

"มันเป็นหรือ"

"มันเป็นอะไร"

"วีรบุรุษน่ะ"

"เปล่า แต่มันเป็นหมาที่ดี มันตายแล้ว"

"เจ้าหมาช่วยให้ข้าเดินตามถนนได้อย่างปลอดภัย แม้แต่ในเวลาที่ยากลำบากอย่างนี้ ไม่มีหมาป่าหรือคนนอกกฎหมายกล้ามาทำร้ายข้าเมื่อมีเจ้าหมาอยู่ข้างกาย" นักบวชขมวดคิ้ว "ระยะหลังนี้พวกหมาป่าน่ากลัวขึ้นมาก มีอยู่หลายแห่งที่คนคนเดียวอาจพอหาต้นไม้สำหรับนอนค้างได้ ตลอดชั่วชีวิตที่

ผ่านมาของข้า หมาป่าฝูงใหญ่ที่สุดที่ข้าเคยเห็นมีไม่เกินสิบสองตัว แต่เดี๋ยวนี้ฝูงใหญ่ๆ ที่ท่องอยู่ตามแม่น้ำสามง่ามมีจำนวนเป็นหลายร้อยตัว"

"ท่านเคยพบพวกมันกับตัวเองบ้างหรือไม่" เซอร์ไฮล์ถาม

"ยังไม่เคย ทวยเทพทั้งเจ็ดช่วยข้าไว้ แต่ข้าได้ยินเสียงพวกมันตอนกลางคืน และมากกว่าหนึ่งครั้งด้วย มีเสียงมากมาย...เสียงที่ทำให้เลือดในตัวแข็งได้ แม้แต่เจ้าหมายังตัวสั่น เจ้าหมานี่เคยฆ่าหมาป่ามาแล้วสิบสองตัว" เขาลูบหัวสุนัขอย่างรักใคร่ "บางคนจะบอกท่านว่าหมาพวกนั้นเป็นปีศาจ จ่าฝูงเป็นหมาตัวเมียร่างมหึมา เดินย่องเห็นเป็นเงาตะคุ่มสีเทาตัวใหญ่ พวกเขาจะบอกท่านว่าเป็นที่รู้กันว่ามันตัวเดียวเคยล้มออร็อคส์ได้ และไม่มีกับดักหรือตาข่ายที่ไหนรั้งตัวมันไว้ได้ มันไม่กลัวทั้งดาบและไฟ ฆ่าตัวผู้ตัวใดก็ตามที่พยายามขึ้นขี่มัน และไม่กินเนื้ออะไรนอกจากเนื้อคน"

เซอร์ไฮล์ ฮันต์ หัวเราะ "ดูท่านทำสิ ท่านนักบวช ตาของพ็อดริกที่น่าสงสารโตเท่าไข่ต้มแล้ว"

"ไม่ใช่สักหน่อย" พ็อดริกพูดอย่างไม่พอใจ เจ้าหมาเห่าขึ้นมา

คืนนั้นพวกนางตั้งค่ายพักแรมอันหนาวเย็นที่เนินทราย เบรียนน์ส่งพ็อดริกเดินไปตามชายฝั่งเพื่อหาไม้ที่ลอยน้ำมาก่อไฟ แต่เขากลับมามือเปล่า มีโคลนเลอะขึ้นมาถึงเข่า "น้ำลงหมดแล้ว ท่านเซอร์ ท่านหญิงของข้า ไม่มีน้ำ มีแต่โคลน"

"อย่าลงไปในโคลนนะไอ้หนู" นักบวชเมอริบัลด์บอก "โคลนไม่ชอบคนแปลกถิ่น ถ้าเจ้าเดินไปผิดที่ มันจะเปิดออกแล้วกลืนเจ้าลงไป"

"มันก็แค่ *โคลน*" พ็อดริกยืนกราน

"จนกว่ามันจะเข้าไปอุดอยู่เต็มปากเจ้า และคืบคลานเข้าไปในจมูก ตอนนั้นแหละมันคือความตาย" เขายิ้มเพื่อให้คำพูดเขาฟังน่าสยดสยองน้อยลง "เช็ดโคลนนั่นเสีย แล้วมากินส้มสักชิ้นสิ พ่อหนุ่ม"

วันรุ่งขึ้นก็คล้ายเดิม พวกนางกินปลาค้อดเค็มและส้มเป็นอาหารเช้า และออกเดินทางก่อนดวงอาทิตย์จะขึ้นเต็มดวง ท้องฟ้าเบื้องหลังพวกนางเป็นสีชมพู ส่วนเบื้องหน้าเป็นสีม่วง เจ้าหมาวิ่งนำขบวน คอยดมตามพงอ้อทุกแห่ง ประเดี๋ยวๆ ก็หยุดฉี่บนพงหนึ่งเสียที ดูเหมือนมันจะรู้จักทางดีพอๆ กับเมอริบัลด์

เสียงร้องของนกทะเลดังฝ่าอากาศยามเช้าขณะที่กระแสน้ำซัดเข้าฝั่ง

ใกล้เที่ยง พวกนางหยุดกันที่หมู่บ้านเล็กๆซึ่งเป็นแห่งแรกที่พบ หมู่บ้านนี้มีบ้านบนเสาไม้แปดหลังปลูกอยู่เหนือลำธารสายเล็กๆ พวกผู้ชายออกไปจับปลาในเรือกลมลำเล็ก พวกผู้หญิงและเด็กชายพากันไต่บันไดเชือกที่ห้อยต่องแต่งลงมายืนล้อมนักบวชเมอริบัลด์เพื่อสวดภาวนา หลังเสร็จการสวดภาวนาเขาก็ฟังการสารภาพบาป แล้วมอบหัวเทอร์นิปให้สองสามหัว ถั่วกระสอบหนึ่งและส้มที่มีค่าของเขาสองผล

เมื่อออกเดินทางต่อ นักบวชกล่าวว่า “เราควรจัดเวรยามกันคืนนี้ สหายของข้า พวกชาวบ้านบอกว่าเห็นพวกจรจัดสามคนเที่ยวด้อมๆมองๆแถวเนินทราย ทางตะวันตกของหอคอยเฝ้ายามเก่า”

“แค่สามหรือ” เซอร์ไฮล์ยิ้ม “สามก็หวานหมูสำหรับแม่หญิงนักดาบของเราน่ะสิ พวกนั้นไม่น่าจะมารบกวนคนที่มีอาวุธหรอกน่ะ”

“นอกเสียจากว่าพวกเขากำลังจะอดตาย” นักบวชบอก “ที่หนองน้ำเหล่านี้มีอาหาร แต่เฉพาะสำหรับคนที่มีตารู้จักหาเป็น พวกนั้นเป็นคนแปลกถิ่นที่นี่ พวกที่รอดตายมาจากศึกสงคราม ถ้าพวกเขาทักทายเรา ท่านเซอร์ ข้าขอร้องท่าน ปล่อยให้ข้าจัดการพวกนั้นเอง”

“ท่านจะทำอะไรกับพวกเขาหรือ”

“ให้อาหาร ขอให้เขาสารภาพบาป ข้าจะได้อภัยบาปให้ เชิญเขามากับเราไปที่เกาะเงียบ”

“นั่นเท่ากับเชิญเขาปาดคอเราตอนหลับดีๆนี่เอง” ไฮล์ ฮันต์ ตอบ “ลอร์ดแรนดิลล์มีวิธีจัดการกับพวกจรจัดที่ดีกว่านี้...ด้วยเหล็กกล้ากับเชือกป่าน”

“ท่านเซอร์ ท่านหญิงของข้า” พ็อดริกพูด “พวกจรจัดนี่เป็นพวกนอกกฎหมายหรือเปล่า”

“ไม่มากก็น้อย” เบรียนน์ตอบ

นักบวชเมอริบัลด์ไม่เห็นด้วย “น้อยมากกว่ามาก พวกนอกกฎหมายมีหลายประเภท เหมือนกับนกที่มีมากมายหลายชนิด นกแซนด์ไปเปอร์กับนกอินทรีทะเลต่างก็มีปีก แต่ก็ไม่ใช่นกชนิดเดียวกัน พวกนักขับลำนำชอบขับถึงคนดีๆที่ถูกบีบให้กลายเป็นพวกนอกกฎหมายเพื่อสู้กับลอร์ดที่ชั่วร้าย แต่

พวกนอกกฎหมายส่วนใหญ่คล้ายสุนัขล่าเนื้อจอมตะกละผู้นี้มากกว่าเหมือนจ้าวแห่งสายฟ้า พวกเขาเป็นคนชั่วร้าย ถูกผลักดันด้วยความโลภ ใจบาปหยาบช้า เหยียดหยามทวยเทพ และนึกถึงแต่ตนเอง แต่พวกจรจัดสมควรจะได้รับความสงสารจากเรามากกว่า แม้ว่าพวกนี้อาจเป็นอันตรายได้พอๆกัน พวกนี้แทบทุกคนเป็นชาวบ้าน คนธรรมดาที่ไม่เคยออกไปไหนไกลเกินกว่าหนึ่งไมล์จากบ้านที่เขาเกิดจนกระทั่งวันที่มีลอร์ดบางคนมานำตัวเขาเข้าสงคราม พวกเขาเดินแถวใต้ธงของลอร์ดไปทั้งที่ขัดสนทั้งรองเท้าและเสื้อผ้า ส่วนมากมีอาวุธที่ไม่ดีไปกว่าเคียวหรือจอบที่ลับให้คม หรือค้อนด้ามยาวทำเองโดยผูกก้อนหินเข้ากับท่อนไม้ด้วยแถบหนัง พี่น้องเดินแถวเคียงกันไปกับพี่น้อง บุตรกับบิดา สหายกับสหาย พวกเขาเคยได้ยินลำนำเพลงและเรื่องราวเล่าขานจึงพากันเดินไปด้วยหัวใจฮึกเหิม ฝันหวานถึงสิ่งมหัศจรรย์ที่จะได้พบเห็น ความมั่งคั่งและเกียรติยศที่จะได้มา สงครามดูเหมือนจะเป็นการผจญภัยที่น่าสนุก เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พวกเขาส่วนใหญ่จะไม่มีวันได้รู้จัก

“แล้วพวกเขาก็ได้ลิ้มรสสงคราม”

“สำหรับบางคนแล้วแค่ได้ลิ้มรสเพียงครั้งเดียวก็พอที่จะทำให้ขวัญกระเจิง บางคนจะไปต่ออีกเป็นปีๆ จนกระทั่งนับไม่หวาดไม่ไหวว่าได้ทำศึกมากี่ครั้งแล้ว แต่แม้กระทั่งคนที่รอดชีวิตจากการสู้รบร้อยครั้งก็อาจหมดขวัญกำลังใจได้ในครั้งที่ร้อยเอ็ด พี่น้องต้องเฝ้าดูพี่น้องด้วยกันตายไป พ่อสูญเสียลูกชาย สหายเห็นสหายพยายามดันตับไตไส้พุงกลับเข้าไป หลังจากที่ถูกขวานฟันจนท้องแหก

“พวกเขาเห็นลอร์ดผู้นำของตนถูกฟันล้มตาย และมีลอร์ดคนอื่นตะโกนว่าตอนนี้พวกเขาเป็นของตนแล้ว พวกเขาได้รับบาดแผล และเมื่อยังไม่ทันหายดีก็ได้รับบาดแผลใหม่อีก อาหารจะกินก็ไม่เคยพอ รองเท้าหลุดเป็นชิ้นๆจากการเดินทัพ เสื้อผ้าฉีกขาดเน่าเหม็น ครึ่งหนึ่งของพวกเขาขี้รดกางเกงเพราะดื่มน้ำสกปรก

“ถ้าพวกเขาต้องการรองเท้าบู๊ตคู่ใหม่หรือผ้าคลุมไหล่ที่อุ่นกว่าเดิม หรือบางทีอาจเป็นหมวกเกราะเหล็กที่ขึ้นสนิมสักใบ ก็ต้องไปเอามาจากศพ และไม่นานพวกเขาก็จะขโมยจากคนเป็นด้วย จากชาวบ้านเจ้าของที่ดินที่

พวกเขาต่อสู้อยู่ในนั้น คนที่ไม่ต่างจากคนที่พวกเขาเคยเป็น พวกเขาฆ่าแกะและขโมยไก่ของชาวบ้าน และจากตรงนั้นไปสู่การฉุดลูกสาวชาวบ้านก็ห่างกันแค่ก้าวสั้นๆ เพียงก้าวเดียว แล้ววันหนึ่งพวกเขาก็มองไปรอบตัวและเห็นว่าสหายกับญาติพี่น้องล้มหายตายจากกันไปหมดแล้ว พวกเขากำลังต่อสู้อยู่เคียงข้างคนแปลกหน้าภายใต้ธงที่แทบไม่รู้จัก พวกเขาไม่รู้ว่าตนอยู่ที่ไหน จะกลับบ้านอย่างไร ลอร์ดที่พวกเขาต่อสู้ให้ไม่รู้จักชื่อพวกเขา แต่ก็ขี่ม้าเข้ามา ตะโกนให้พวกเขารวมตัวกันตั้งแถว ถือหอก เคียว และจอบลับคม ยืนหยัดสู้ไม่ถอย แล้วพวกอัศวินก็ถาโถมเข้าใส่ พวกบุรุษไร้ใบหน้าสวมเกราะเหล็กกล้าทั้งตัว เสียงดังสนั่นปานฟ้าผ่าจากการปะทะกันของพวกเขาดูราวกับจะก้องไปทั้งโลก...

“แล้วคนพวกนั้นก็หมดขวัญกำลังใจ

“พวกเขาหันหลังกลับและวิ่ง หรือคลานออกมาในภายหลัง ข้ามศพของพวกที่ถูกสังหาร หรือไม่ก็แอบหลบออกมาท่ามกลางความมืดมิดของยามราตรี และหาที่ซ่อน ความคิดเรื่องบ้านหายไปหมดแล้วเมื่อถึงตอนนั้น ทั้งพระราชา ลอร์ด และทวยเทพ มีความหมายต่อพวกเขาน้อยกว่าเนื้อสะโพกเน่าๆ ชิ้นหนึ่งที่จะทำให้เขายืดชีวิตได้อีกวัน หรือเหล้าองุ่นเลวๆ ถุงหนึ่งที่อาจทำให้ลืมความกลัวไปได้สักสองสามชั่วโมง พวกจรจัดนี้มีชีวิตวันต่อวันมื้อต่อมื้อ เหมือนสัตว์มากกว่าคน ท่านหญิงเบรียนน์พูดไม่ผิด ในเวลาเช่นนี้ คนเดินทางต้องระวังพวกจรจัด และกลัวพวกเขา...แต่ก็ควรสงสารพวกเขาด้วย”

เมื่อเมอริบัลด์พูดจบ คนกลุ่มเล็กๆ นั้นต่างเงียบกริบ เบรียนน์ได้ยินเสียงลมพัดพุ่มพุสซีวิลโลว์ และเสียงร้องแผ่วจางของนกลูนดังมาแต่ไกล นางได้ยินเสียงหอบหายใจเบาๆ ของเจ้าหมาขณะที่มันวิ่งเหย่าๆ อยู่ข้างนักบวชกับลา ลิ้นห้อยออกมาจากปาก ความเงียบสงัดยังคงปกคลุมอยู่นานและนาน จนกระทั่งในที่สุดนางพูดขึ้นว่า “ท่านอายุเท่าไหร่ตอนที่พวกนั้นต้อนท่านเดินแถวไปสงคราม”

“ทำไมหรือ ก็ไม่แก่กว่าเด็กของท่านหรอก” เมอริบัลด์ตอบ “อันที่จริงก็ยังเด็กเกินไป แต่พี่ชายทุกคนของข้าไปกันหมด และข้าไม่อยากถูกทิ้งอยู่ข้างหลัง วิลลัมบอกว่าข้าเป็นอัศวินฝึกหัดของเขาได้ แม้ว่าวิลจะไม่ใช่อัศวินก็ตาม เป็นแค่เด็กรับใช้ที่มีอาวุธเป็นมีดทำครัวที่เขาขโมยมาจากเรือนพักแรม

เขาตายที่สเต็ปสโตนส์ ยังไม่เคยได้ฟันใครสักครั้ง เขาตายเพราะเป็นไข้ โรบินพี่ชายข้าก็เหมือนกัน ส่วนโอเวนตายเพราะถูกกระบองฟาดหัวแบะ และจอนพ็อกซ์ เพื่อนของเขาถูกแขวนคอเพราะไปข่มขืน"

"สงครามแห่งพระราชาเก้าสตางค์แดงใช่ไหม" ไฮล์ ฮันต์ ถาม

"เขาเรียกกันอย่างนั้น แม้ว่าข้าไม่เคยเห็นพระราชาสักองค์ หรือหาเงินได้สักสตางค์แดงเดียว แต่มันก็เป็นสงคราม ใช่ มันเป็นสงคราม"

ตัวอย่าง